

Inför Fjärde internationalens 17:e kongress 2018

Uppdaterad/kompletterad 5/1

I februari 2018 håller Fjärde Internationalen (FI) sin 17:e världskongress. Inför denna har resolutioner, debattinlägg m m utarbetats. De flesta av dessa finns på engelska i *International Viewpoint* – se [Pre-Congress discussion, 17th World Congress](#).

Denna textsamling inleds med en intervju där en svensk kamrat introducerar kongressen. Där-efter följer fyra kongresstexter. De två första behandlar FI:s roll och uppgifter, resp. anti-kapitalistisk strategi och taktik, den tredje är en tendensplattform som är kritisk mot den politik som FI fört sedan förra världskongressen. Den fjärde är en klimat- och miljöresolution.

Det finns även sammanfattningar (skrivna av Håkan Blomqvist) av två kongresstexter, se [Sammanfattning av FI:s roll och uppgifter](#) och [Kongresstexten om världsläget](#).

Andra till svenska översatta texter som är relevanta för kongressdebatten är Pierre Roussets [Tankar kring "partifrågan" \(utvidgad version\) - en sammanfattning](#) och [NPA 7 år efteråt: projekt, verklighet och frågor](#) (diskuterar franska partiet NPA:s utveckling). Se även Socialistiska Partiets sida [Inför världskongressen](#).

Martin Fahlgren 20/12, uppdaterat 5/1 2017

Innehåll

Peter Widén: "Ekosocialismen är grunden"	1
Fjärde internationalens roll och uppgifter	2
<i>Inledning</i>	2
<i>En omorientering på 1990-talet</i>	3
<i>Olika vägar, öppningar och förgreningar till samma mål</i>	6
<i>Bokslut över våra erfarenheter sedan början av 1990-talet</i>	6
<i>Lärdomar av boksluten</i>	8
<i>Fjärde internationalens betydelse</i>	9
<i>Framåt till en ny international?</i>	10
Sociala omvälvningar, motstånd och alternativ	10
<i>Inledning</i>	10
<i>I. Några analytiska element</i>	11
<i>II. Motstånd på olika fronter</i>	14
<i>III. Frågor om politisk förändring, kamp och antikapitalistisk strategi</i>	18
Låt oss ta möjligheterna att bygga en international för Revolution och Kommunism!	20
<i>I. Fjärde internationalens skick just nu</i>	20
<i>II. En situation med möjligheter för revolutionärer och för kommunistiska idéer att växa sej starkare</i>	22
<i>III. Arbetarklassen spelar alltid en central roll</i>	24
<i>IV. Våra förslag</i>	25
Den kapitalistiska förstörelsen av miljön och det ekosocialistiska alternativet.....	31
<i>Kapitel 2, ett ekosocialistiskt programförslag</i>	31

Peter Widén: "Ekosocialismen är grunden"

Om Fjärde Internationalens världskongress 2018 (ur *Internationalen* nr 50 2017)

Fjärde internationalen, världsrörelsen som grundades av den landsflyktige ryske revolutionsledaren Lev Trotskij och dennes antistalinistiska internationella vänsteropposition 1938, håller världskongress i mars nästa år. Runt om i världen samlas därför socialister och aktivister för att inför kongressen diskutera världssituationen och uppgifterna för arbetar- och befrielseströrelser i olika länder. I Filippinernas övärld, bland textilarbetare i Bangladesh, polska demokrater och spanska antikapitalister, amerikanska aktivister, syriska revolutionärer och kinesiska oppositionella utvärderas erfarenheter och debatteras möjligheterna av kamp för demokrati och socialism. Även här i Sverige förbereder socialister världskongressen. Internationalen fick en pratstund med Peter Widén, pensionerad Volvoarbetare i Eskilstuna.

Peter, vad betyder världskongressen för dig och kanske dina kamrater i Eskilstuna?

– Den kommer att behandla en rad resolutioner och rapporter som bestämmer hur Fjärde Internationalen ser på världen och vad vi vill göra.

En av resolutionerna handlar om att det är absolut nödvändigt att ställa om samhället för att motarbeta klimatkatastrofen och andra allvarliga miljöproblem. Det är livsviktigt att vi förstärker vår rörelses karaktär som "eko-socialistisk" och precisera vilka förändringar som krävs. En resolution om geopolitik och maktkamp i världen är också viktig för att förstå kampen mellan till exempel den etablerade USA- och EU-imperialismen och de nya imperialistmakterna Kina och Ryssland.

Och diskussionen om hur vi bygger vår organisation i framtiden är naturligtvis av oerhörd vikt för hur vi på bästa sätt kan bidra till kampen mot de här imperialistmakterna och kämpa för en nödvändig samhällsförändring.

Har du själv erfarenhet av tidigare världskongresser och möten i Fjärde internationalen? Berätta lite om intryck från världsrörelsen som särskilt intresserat och påverkat dig?

– Jag har deltagit på en världskongress i början på 90-talet. Det var samtidigt som första Irakkriget och samtidigt som fundamentalisterna i Algeriet började sin offensiv. Jag kommer ihåg de algeriska kamraterna (samtliga var kvinnor) när de beskrev vad de stod inför. På kongressen fördes också en debatt om lärdomarna av kampen i Centralamerika. En ny organisation från Sri Lanka anslöt sig under kongressen. Och jag träffade för första gången den nu bortgångne gruvarbetarledaren Felipe Vasques från Bolivia.

Att under verkligt demokratiska former få diskutera med människor från alla kontinenter är en

erfarenhet som betyder mycket.

Vilka ser du som de viktigaste politiska frågorna att diskutera på den här kongressen? Ja, vad vill du själv helst diskutera?

– Eko-resolutionen och den om det geopolitiska världsläget är givetvis grunden. Men hur vi ska bygga vår rörelse i kampen är kanske den klurigaste frågan och den som jag känner kräver det mesta tankearbetet just nu.

Vad kan vi i Sverige främst ta till oss idag från Fjärde internationalen och vad kan vi bidra med?

– Fjärde internationalen grundades för snart åttio år sedan av de inom den kommunistiska rörelsen som motsatte sig stalinismen. Alla de här åren i opposition mot kapitalism och stalinism är något som vi bör vara stolta över. Och som också gett oss en rik skatt av erfarenheter. Bara den saken, att vår rörelse envist menat att det behövs en organisation över nationsgränserna medan andra socialister nöjt sig med att bygga sin organisation i sitt eget land, är en avgörande skillnad. En viktig sak är att diskussioner som bygger på erfarenheter från många länder ger en mycket större möjlighet att förstå världen och klasskampens alla aspekter. Där kan vi i den svenska sektionen bidra med vår bit.

Slutligen, Peter, dina förhoppningar på världskongressen och Fjärde internationalen. Hur kan världsrörelsen som 2018 har hela åttio år på nacken ännu ha betydelse?

– Jag hoppas att vi får en bra diskussion om hur vi kan bygga vår rörelse. När det gäller Fjärde internationalens betydelse så är vi fullt medvetna om att vi är långt ifrån den verkliga arbetarinternational som vi vill se. Vi är ett litet internationellt nätverk av något tiotusental socialister globalt med bakgrund i kampen mot kapitalism, imperialism och stalinism. Men det vore mycket sämre om detta nätverk inte fanns. Med Fjärde internationalen kan vi i internationell skala kämpa för att tillsammans med andra så småningom nå fram till den verkliga arbetarinternational som kan utmana det destruktiva kapitalistiska system vi idag lever i.

Håkan Blomqvist

Fjärde internationalens roll och uppgifter

Denna text var en av de tre som antogs vid Internationella kommitténs möte i februari 2017 för att inleda diskussionen inför den 17:e världskongressen.

Inledning

Vår uppfattning av Fjärde internationalens roll och uppgifter på nationell nivå är att vi vill bygga partier som är användbara under klasskampen. Det vill säga **partier som kan samla styrkorna och besluta om aktioner som får effekter och för klasskampen framåt** på basis av en **klasskampstaktik och ett klasskampsprogram**. Det slutgiltiga målet för ett sådant parti är självklart att avskaffa det existerande (kapitalistiska) systemet, oavsett i vilka övergripande ordalag det må beskrivas. Detta perspektiv förbinder FI:s styrkor att vara en integrerad och lojal del i uppbygget och ledningen av dessa nya partier, inte bara med målet att rekrytera eller vänta på att få fördöma eventuella förräderier.

Vår inriktning är en slutsats av den analys av världssituationen som diskuteras i de två andra rapporter som utarbetats inför världskongressen, och som å ena sidan konstaterar det geopolitiska kaos som existerar, och å den andra den ojämna och motsägelsefulla radikaliserings, mot bakgrund av en kris för klassmedvetandet.

Den centrala tanken är att vi inte kan göra en allmän modell för vad FI måste göra, även om det är självklart att vissa uppenbart mer framgångsrika erfarenheter kommer att ha en benägenhet att efterliknas. Men vi måste vänja oss vid en situation där de konkreta erfarenheterna är olika och

kanske ibland till synes går i en annan riktning. Ett av de problem vi har haft är den ofrivilliga tendensen att ibland bara överväga vad som sker i vissa viktiga länder (Frankrike för några år sedan, etc.), och inte göra vårt tänkande tillräckligt internationellt. Diskussionen om de olika erfarenheterna vid de senaste IK-mötena¹ har varit bra för att göra vårt perspektiv mer sammansatt, och det är inriktningen i denna resolution om FI:s roll och uppgifter.

En omorientering på 1990-talet

1995 beslutade vi att perspektivet att bygga små masspartier inom förtruppen på grundval av FI:s hela program hade nått en gräns, även om vi hade gjort många värdefulla lärdomar om uppbygget av aktivistpartier. I den nya situation som hade uppstått efter Berlinmurens fall och sovjetblockets sammanbrott – som förändrade avgränsningarna mellan organisationerna – blev det möjligt att bygga radikala klasskampspartier som omfattade fler krafter som kunde få en positiv och tyngre effekt på klasskampen.²

Resolutionen ”Att bygga internationalen idag” skisserade således en metod för partibygget som koncentrerade sig på att bygga och stärka internationalens organisationer på nationell nivå genom att samla bredare krafter än de som kunde vinnas till FI:s historiska program

Den beskrev sammanhanget så här:

Målet med ett socialistiskt samhälle som alternativ både till kapitalismen och de katastrofala erfarenheterna av en byråkratisk ’socialism’ saknar trovärdighet. Det hämmas kraftigt av bokslutet för stalinismen, socialdemokratin och den populistiska nationalismen i ”tredje världen”, och även av svagheten hos de som för fram detta mål idag.

I ett stort antal dominerade länder är breda krafter inom förtruppen idag skeptiska till att en revolutionär brytning med imperialismen kan bli framgångsrik, och skeptiska om möjligheten att ta makten och behålla den i den nya maktbalansen i världen ... den revolutionära internationalismen verkar vara en utopi. (Kapitel 1.)

Vi bör konstatera att de förberedande rapporterna till den kommande världskongressen inte pekar på någon kvalitativ förbättring av styrkeförhållandena eller nivån på det politiska klassmedvetandet. Det betyder inte att situationen är helt oförändrad sedan 1995. Det har funnits viktiga rörelser som har lämnat märken på det politiska medvetandet (bland andra zapatisterna, den globala rättviserörelsen, den bolivarianska revolutionen, Occupy-rörelsen, den arabiska revolutionära processen liksom en del massiva arbetarstrejker och feministiska mobiliseringar) men de har inte varit tillräckliga för att slå tillbaka de oupphörliga angreppen och har alltså inte förändrat de övergripande styrkeförhållandena. Det har inte uppstått någon stark politisk strömning till vänster som har förändrat läget, och därmed är uppbygget av nya partier fortfarande ett levande perspektiv.

De två områdena för detta partibygge angavs på följande sätt:

det stalinistiska systemets sammanbrott har haft den positiva effekten att det allvarligt har skakat om de

¹ En motion vid världskongressen 2010 beslutade att hålla ett seminarium och göra bokslut av linjen att bygga ”breda partier”. På förslag från de danska kamraterna beslutade IK 2011 att göra det till en del av det vanliga IK-mötet. Och 2013 beslutade IK att fortsätta diskussionen som en del av IK:s möten. Allt som allt diskuterade IK bokslutet av följande erfarenheter: 2012, PT i Brasilien, Röd-gröna alliansen i Danmark, Vänsterblocket i Portugal, Rifondazione/Sinistra Critica i Italien; 2013, LPP/AWP i Pakistan, LCR till Anticapitalistas i Spanska staten, LCR till NPA i Frankrike; 2014, RPM-M i Filippinerna, Respect till Left Unity i Storbritannien, Antarsya/Syriza i Grekland; 2015, Podemos i Spanska staten; 2016, Podemos i Spanska staten, Vänsterblocket i Portugal. En allmän ”diskussion om vissa tillfälliga slutsatser” 2013 ledde fram till beslutet att fortsätta ”seminariediskussionerna”.

² På grundval av analysen av en världsomfattande ungdomsradikalisering koncentrerade sig resolutionen från vår 9:e världskongress 1968 uteslutande på att bygga revolutionära ungdomsorganisationer knutna till partiet. 1974 tänkte vi oss att ”vinna hegemoni” inom ett ”nytt massavangarde” och på så sätt bygg ”kvalitativt starkare revolutionära organisationer. 1979 var inriktningen att bygga revolutionära arbetarpartier genom att vända oss mot industrin. Denna linje utvecklades 1985 till en vändning till folket, kvinnorna och ungdomen.

sekteristiska fördomarna mot oss inom arbetarklassens, fackföreningarnas och den politiska förtruppens led. Kapitalets segerjubel har också uppmuntrat till enhet mellan alla antikapitalister som nu är medvetna om sin svaghet. Vi är idag i ett bättre läge att bygga förhållanden av aktiv solidaritet och kampenhet med styrkor som fram till nyligen stegrade sig vid själva tanken att tala med oss. (Kapitel 2.) ... Vi hoppas till våra led kunna välkomna revolutionärt marxistiska organisationer som inte nödvändigtvis säger sig vara "trotskistiska" eller identifierar sig med vår historia, men som ansluter sig till oss på grundval av en verklig programmatisk enhet. (Kapitel 3.)

Vi bör också ta upp de nya politiska teoretiska ämnen som intresserar de unga generationerna, som från och med nu kommer att utvecklas i ett "post-stalinistiskt" sammanhang, och där nya ideologiska intressen och erfarenheter måste kombineras med de sekelgamla lärdomarna som ännu en gång bekräftas av kapitalismens kris. Att ta upp nya ämnen är inte bara frågan om "pedagogi" gentemot den kämpande ungdomen, utan på ett mer grundläggande plan en fråga om vår förmåga att vidareutveckla teorin, uppdatera vårt program och införliva nya politiska erfarenheter, nyskapande kampformer och teman för kampen, samhällsekonomiska förändringar, etc.

Dokumentet gick vidare och skisserade olika metoder för att gå framåt mot detta mål att stärka våra organisationer:

- A) Enhetsfront i konkret kamp och massrörelser.
- B) Enhet med andra revolutionära organisationer.
- C) Bredare omgruppering med andra vänsterorganisationer.

Redan 1991 års resolution om Latinamerika hade slagit fast:

Det är självfallet omöjligt att ge en enda linje för alla våra sektioner. Det finns inte en enda modell eller en enda linje för partibygget som är giltig för alla tider och alla ställen. Det är nu uppenbart att den nicaraguanska revolutionen och bildandet av det brasilianska PT ledde till försök att upprepa dessa två erfarenheter. Vi är för att bygga revolutionära masspartier, men det finns ett oräkneligt antal olika möjliga varianter för att komma dit. (Kursivering tillagd.)

Den räknade upp de olika alternativ våra organisationer valde vid den tidpunkten:

Uppkomsten av ett proletärt massparti som PT gjorde att det kunde växa fram **en revolutionärt marxistisk strömning** i det som ytterst lojalt arbetar för att bygga det....

Det mexikanska PRT har i grund och botten utvecklats som ett **självständigt revolutionärt parti med massinflytande**. Innan neo-cardenismen uppstod var vi nära att lyckas samla större delen av den revolutionära vänstern kring PRT....

Gå med i revolutionära organisationer som redan existerar eller bildas. Det är den väg som vår colombianska sektion följer. Våra kamrater gick med i *A Luchar* med utgångspunkt från politisk enhet, huvudsakligen om situationen i Colombia....

Delta i en revolutionär politisk front och samtidigt bevara en självständig existens. På denna nivå är våra uruguayanska kamraters erfarenheter av att bilda MPP genom ett enande av flera strömningar – MLN-Tupamaros, PVP, MRO och en stor del oberoende personer – mycket viktiga....

2003 intygade vi på nytt:

(2) Kampen för sådana partier kommer att gå via en rad stadier, taktiker och organisatoriska former som är specifika för varje land. En sådan antikapitalistisk omvandling måste redan från början driva ett centralt mål: att skapa en reell, synlig polarisering mellan sig själv och alla krafter som är lojala mot den sociala nyliberalismen (socialdemokratien, post-stalinismen, miljöaktivister, populisterna) för att skynda på krisen och ge den ett positivt resultat.

Det kräver:

- att det finns betydande politiska krafter där revolutionärt marxistiska strömningar samarbetar med viktiga eller symboliska strömningar eller representanter som bryter med de reformistiska partierna utan att nödvändigtvis komma fram till revolutionärt marxistiska ståndpunkter;

- ett respektfullt men nära förhållande till den sociala rörelsen, där den omvandlade organisationen för fram rörelsens krav och aktioner;
- en organisation som med hjälp av en närvaro av valda representanter i församlingar på lokal, regionalt nationell och (möjligen) internationell (europeisk) nivå som valt med allmän rösträtt, uppfattas som representant för något verkligt i samhället och bryter monopolet för de partier som är lojala mot den sociala nyliberalismen;
- ett pluralistiskt funktionssätt som går utöver bara intern demokrati och gynnar både enhet och diskussion, och gör det möjligt för en revolutionärt marxistisk strömning att fungera som en accepterad del av en större helhet.

I fallet Latinamerika är vårt mål att bygga breda, pluralistiska antikapitalistiska partier och/eller omgrupperingar med en verklig närvaro i de proletära och sociala rörelserna, som uttrycker motstånd mot nyliberalismen inom ramen för kampen mot den kapitalistiska globaliseringen. Som en revolutionärt marxistisk strömning är vi för att bygga en "hård kärna" till vänster. Detta perspektiv kan inte lyckas om det ersätter ett strategiskt tänkande, radikala aktioner och djärva initiativ med sekteristisk "självbekräftelse" där vi försöker bevara "vår egen identitet".

2010 hade vår betoning till stor del flyttats från att betona möjliga relationer till redan existerande vänsterorganisationer av olika sort, till att återuppbygga vänstern:

4. Vi vill medverka i denna omorganisation för att skapa en ny vänster som kan möta utmaningarna under detta sekel och på nytt bygga upp arbetarrörelsen, dess strukturer, dess klassmedvetande, dess oberoende från borgarklassen på politisk och kulturell nivå. (Vår kursivering.)

- En antikapitalistisk, internationalistisk, ekologisk och feministisk vänster;
- En vänster som är ett tydligt alternativ till socialdemokratin och dess regeringar;
- En vänster som kämpar för en självstyrd och demokratisk socialism för 2000-talet, och som har ett sammanhängande program för att komma dit;
- En vänster som är medveten om att den för att uppnå detta mål måste bryta med kapitalismen och dess logik, och att den således inte kan härska tillsammans med den politiska representation som den vill bryta med;
- En pluralistisk vänster som har sina rötter i de sociala rörelserna och på arbetsplatserna, och som integrerar arbetarnas kampvilja med kampen för kvinnors och HBTQ-personers frigörelse och med miljökampen;
- En icke institutionell vänster som grundar sin strategi på proletariatets och de förtrycktas självorganisering, utifrån principen att arbetarnas befrielse är deras egen uppgift;
- En vänster som främjar all sorts självorganisering av arbetarna och de folkliga klasserna, som uppmuntrar dem att tänka, besluta och göra saker för sig själva på grundval av sina egna beslut;
- En vänster som införlivar nya samhällssektorer, nya teman såsom de som uttrycktes av World Social Forum i Belem, och framförallt de nya generationerna, ty det går inte att göra nya saker med gammalt material;
- En internationalistisk och antiimperialistisk vänster som kämpar mot makt och krig och [för] folkens självbestämmande och lägger grunden för en demokratisk massinternational;
- En vänster som kan knyta den kritiska och revolutionära marxismens rika arv till en utveckling av feminismen, ekosocialismen och de latinamerikanska ursprungsbefolkningarnas rörelser.
- En oberoende klasskampsvänster som kämpar för bredast möjliga enhet i handling mot krisen och för arbetarnas och alla förtrycktas rättigheter, erövringar och strävanden.

Sådana är kriterierna för och det övergripande innehållet i vår linje för att bygga nya användbara antikapitalistiska verktyg för att kämpa mot det nuvarande systemet.

Olika vägar, öppningar och förgreningar till samma mål

Som vi upprepade i dessa olika resolutioner måste beslutet om vilket politiskt verktyg som passar **definitionen i varje speciellt land i varje speciellt ögonblick grundas på en konkret tolkning av situationen** – dynamiken, de befintliga styrkorna. Det går inte att ersätta en tolkning av den faktiska situationen med recept utifrån, oavsett vilken beteckning de har.

Av det faktum att det bara går att avgöra ett politiskt verktygs användbarhet med hjälp av denna tolkning följer, att **det politiska verktyget med nödvändighet förändras när situationen förändras**. Det bästa scenariot är att det verktyg vi är med om att bygga förändras i linje med de föränderliga behoven – därför måste vi kämpa för att utveckla den politiska grunden/programmet för de partier vi är en del av så att de verkligen gör det.

Men de kanske inte gör det, de kanske faktiskt förråder det som är nödvändigt. Om vi bedömer att vi har förlorat den politiska kampen, måste vi i så fall vara beredda att bryta och utforma ett nytt verktyg.

Men det innebär inte att det tidigare valet var felaktigt (vi vet också att partier som sa att de grundade sig på den bolsjevikiska revolutionens hela program kunde förråda/bli reformistiska etc.). Vi måste fastställa om de vid den tidpunkt då de bildades och under sin första (mer eller mindre långvariga) period hade en positiv effekt på den nationella situationen.

Även om vi kan bedöma att det brasilianska PT:s eller det italienska Rifondazione utveckling i slutändan inte ledde någonstans, så betyder det därmed inte att det var fel att delta i dem eller att de en gång (under en kortare eller längre period) inte var ett positivt uttryck för strävandena bland de som ville ha en förändring av systemet eller att de inte kunde uppnå konkreta landvinningar.

Det kan också mycket snabbt bli uppenbart att det politiska verktyget är tillfälligt och att målet måste vara att kämpa för att skapa ett nytt politiskt parti.

Vi säger att det politiska verktygets karaktär måste utvecklas med situationen, ty när revolutionen syns vid horisonten vet vi att det kommer att behövas ett parti som förstår och kan gripa den möjligheten. Men vi vet att det i de flesta fall inte nödvändigtvis räcker med att redan idag utropa det nya partiet för att uppfylla de kriterier vi anger för att vara användbart under klasskampen.

Det betyder inte att det saknas erfarenheter där partier som öppet betecknade sig som revolutionära hade en verklig påverkan: det amerikanska SWP inom antikrigsrörelsen, det franska LCR, eller utanför vår rörelse det brittiska SWP när det bildade Antinazistiska förbundet på 1970-talet. Men deras inflytande var resultatet av en speciell politisk situation och det kan bara förstås i det sammanhanget. Dessutom var dessa partiernas inflytande fortfarande måttligt och de uppnådde ingen avgörande tyngd i sina länders politiska liv – med undantag för LCR genom sina två kampanjer med Besancenot 2002 och 2007, under det sista decenniet av sin existens.

Bokslut över våra erfarenheter sedan början av 1990-talet

Nästan alla Fjärde internationalens nationella organisationer har utifrån de sätt som de trodde motsvarade sin nationella situation försökt bygga och vara en del av bredare politiska bildningar.

De första erfarenheterna gjordes på 1980-talet, och de har tagit många olika former. Kamraterna i Brasilien deltog från och med 1980 i bildandet och uppbygget av Arbetarpartiet. Vi kan notera bildandet av Solidarity i USA genom en omgruppering av tre organisationer inom den revolutionära vänstern 1986, och den Rödgröna alliansen i Danmark 1989 genom en överenskommelse mellan det kommunistiska partiet, Socialistiska vänsterpartiet³ och vår egen sektion. Tio år senare, 1999,

³ ”Från början var Socialistiska vänsterpartiet en blandning av alla element från den nya vänstern: hippies, anarkister, maoister, trotskister, andra självutnämnda leninister, anti-imperialister och många andra schatteringar som var mot etablissemangen.” Michael Voss, SAP.

skapades Vänsterblocket i Portugal också av FI:s sektion, en strömning från kommunistpartiet och en maoistisk organisation.

I Asien har under 1990- och 2000-talet ansevärd organisationer från andra strömningar (filippinska kamrater som har brutit med maoismen, pakistanska kamrater som tidigare varit med i Militant-tendensen, kamrater i Sri Lanka med sitt ursprung i den tidigare sektionen i Sri Lanka före 1964, som också under en period varit med i CWI, Bangladesh, som ursprungligen var maoistiskt men hade blivit gramscianskt) anslutit sig till oss.

Speciellt dessa organisationer har tvingats konfrontera extremt våldsamma situationer, om än på olika sätt, i Filippinerna genom självorganisering av hotade samhällen och hemliga väpnade organisationer som stödde förhandlingar med regeringen, och i Pakistan öppna politiska kampanjer som har fördömt statens och talibanernas våld.

En del av våra politiska organisationer, speciellt men inte enbart i Europa, har under dessa årtionden deltagit i flera försök att bygga varaktiga bredare organisationer, exempelvis i Italien och Storbritannien, men också i Sydafrika och Puerto Rico. Efter PT:s förräderi deltar de brasilianska kamraterna också i uppbygget av PSOL.

En del försök till sammanslagning av revolutionära strömningar har misslyckats mer eller mindre snabbt (i den Spanska staten med det maoistiska MC/MKE, i Tyskland med post-stalinisterna i VSP), medan andra som Solidarity i USA eller Socialist Resistance i Storbritannien fortlever efter 15 år eller mer. En central punkt i bokslutet har varit att dessa initiativ överlever när det finns enighet om uppgifterna i det läge som råder nationellt.

Andra erfarenheter har inte heller lyckats uppnå de möjligheter man hoppats på, där en av de mest anmärkningsvärda är den franska sektionens skapande av Nya Antikapitalistiska partiet (NPA) 2009, och Left Unity i Storbritannien 2014. I båda dessa fall var en faktor den oväntade uppkomsten av en vänsterströmning inifrån socialdemokratin (Parti de Gauche i Frankrike, fenomenet Corbyn i Storbritannien), som undergrävde dynamiken hos dessa nya projekt. Men även om utvecklingen i ingetdera fallet ännu har visat sig vara ett på lång sikt trovärdigt nytt radikalt politiskt verktyg, så visar de att socialdemokratin även under sin nedgång ännu inte är död. (Det innebär inte att NPA:s kris bara orsakades av denna faktor.)

Å andra sidan fortsätter både RGA i Danmark och BE i Portugal att fylla en viss roll och ha ett visst inflytande som vänsterpartier i respektive länder – det gör också Podemos, vars kraft och bas är mycket mer knuten till utvecklingen av den spontana motståndsrörelse och radikaliserings som kännetecknade Indignad@s-rörelsen.

Idag är Podemos den enda politiska kraft som kan kallas ett resultat av den sortens rörelse, även om stödet för Sanders i USA och Corbyn i Storbritannien har en del gemensamma delar [med den]. Men dessa sistnämnda fenomen verkar stå i motsättning till ett av den nya radikaliserings kännetecken: att förkasta politiska partier i allmänhet, oftast som ett resultat av missnöje med de etablerade partierna, även om det i fallet med mer radikaliserade element också beror på vänstergruppers elitistiska och sekteristiska agerande i de sociala rörelserna.

Men under den senaste perioden går det i Europa och USA att konstatera, att även om det fortfarande finns misstänksamhet mot partier och så vidare, så har det av flera skäl ägt rum en strategisk svängning mot det politiskt parlamentariska området: den djupa ekonomiska, sociala och politiska krisen; exemplet med de arabiska revolutionerna som riktade in sig på att störta regeringar och regimer; svårigheten att uppnå seger med enbart social kamp; och en allt större misskreditering av själva de politiska eliterna, som ger en bild av svaghet.

Delvis med undantag för Front Populaire i Tunisien, gav den arabiska revolutionära processen tragiskt nog inte upphov till några starkt organiserade politiska krafter som kunde ge massrörelsen

ett ledarskap.

Våra erfarenheter av att bygga partier som är användbara för klasskampen har i allmänhet varit att delta i partier som har fått ett visst inflytande i sina länder, även om de varit minoritetspartier (vanligtvis under 10% av rösterna, medlemskap på några få tusen, etc.) i politiska situationer där det var en viss relativ stabilitet och där det inte gick att förutse ett sammanbrott för de traditionella partierna och där ”frågan om makten” inte ställdes, eller bara ställdes utifrån hur den förknippades med socialdemokratin. Men det finns några fall där vi har varit indragna i andra sorters situationer som har andra möjligheter och reser andra problem: situationer av politisk kris där man kunde förutspå att partier utanför den härskande klassen kunde få en politisk majoritet, bilda regering och så vidare. Fallet PT är ett, Podemos ett annat, och fallet med en grupp som vi har kamratliga relationer till, DEA i Syriza, är ett annat. Vi har också fallet Marea Socialista som under några år var med i PSUV, om än i detta fall under en lång process med en vänsterregering vid makten.

Det skulle ta alltför lång tid att räkna upp de olika erfarenheterna i olika länder, och ett antal bidrag med bokslut har gjorts och publicerats speciellt i *International Viewpoint*, i avdelningen ”*Building new parties of the left*”^{*}. Men som övergripande slutsats kan vi säga, att även om ingen modell har lett till viktiga genombrott så kommer det att ge långvariga negativa effekter att underlåta att gripa de möjligheter som dyker upp efter att det gjorts kvalitativa eller kvantitativa framsteg i att samla ihop värdefulla klasskampstyrkor.

Lärdomar av boksluten

De lärdomar som vi gemensamt måste dra från dessa olika erfarenheter har sammanfattats i världskongressens resolutioner och i bidragen efter 2010 års världskongress under den rad diskussioner om boksluten som har förts vid IK:s möten.

De har rört sig kring att vi inom de politiska krafter vi bygger, behöver föra politisk kamp om:

- att delta i de sociala rörelserna och de förtrycktas och utsugas kamp, inte som en politisk elit som ingriper utifrån utan som en naturlig del av dessa rörelser och kamper för att utveckla politiska analyser och krav, och driva kampen för dessa krav ända till slutet. Under denna process lär vi också av dessa rörelser för att fördjupa och berika vårt eget program – som vi har gjort i feministiska, ekologiska och HBTQI-frågor;
- att bygga aktiva, radikala fackföreningar som för klasskamp, antingen genom arbete i de existerande fackföreningarna eller där det är nödvändigt och lämpligt genom att bygga nya fackföreningar;
- inställningen till staten, institutionerna; till val som ett stöd till arbetet i massrörelsen, som måste stå i centrum för vårt arbete; vilken roll gruppen av valda representanter har och vilket förhållandet är till den – den är ofta partiets mest synliga företrädare, och dess handlingar (genom att rösta) kan verka ha störst effekt, och det är ofta de som pressas hårdast att vara ”nyttiga” på kort sikt. Det är partiets ansvar att bestämma de politiska ramarna för deras handlande;
- betydelsen av en internationell och internationalistisk uppfattning av det politiska världsläget, som leder till aktivitet under internationella kampanjer och en aktiv och praktisk solidaritet, samt deltagande i FI (se nedan);
- behovet av ett demokratiskt och transparent funktionssätt med bred demokrati inklusive tendensrättigheter, och inte ett vertikalt funktionssätt, ett sätt som grundas på basmedlemmarnas deltagande i partiets verksamhet och beslutsfattande, och nödvändiga organisatoriska strukturer

---

^{*} Av artiklarna i denna avdelning finns [Tankar kring "partifrågan" \(utvidgad version\) - en sammanfattning](#) av Pierre Rousset översatt till svenska. – Red

för att säkerställa detta; att förstå det förtryck som fortsätter att existera till och med inom partier som är mot alla former och kvinno- och annat speciellt förtryck och utveckla tillämpliga strukturer, funktionssätt och procedurer;

- vikten av att ta itu med de ”nya” frågor som uppstår i de förtryckta och utsugnas kamp och motstånd (i synnerhet feminism, ekologi, HBTQI och andra);
- en outtröttlig kamp mot all sorts rasism – inklusive mot ursprungsbefolkningar, antisemitism, islamofobi och för migranters fria rörlighet, på basis av solidaritet och enhet;
- vikten av att förnya organisationerna med en öppen och dynamisk inställning till att rekrytera radikaliserande unga och införliva dem i partiet.

Fjärde internationalens betydelse

En avgörande faktor som har kommit fram i boksluten, med början i det bokslut som drogs av DS-strömningen i PT, är det absoluta behovet att på nationell och internationell nivå bibehålla Fjärde internationalens struktur som en plats att utbyta, jämföra och diskutera inte bara vår tolkning av den globala politiska situationen utan också de faktiska erfarenheterna av att bygga politiska organisationer. Det betyder att vara organiserade som medlemmar i Fjärde internationalen – behålla möjligheten att diskutera med kamrater som delar en politisk struktur, och förnya denna politiska struktur på basis av pågående erfarenheter.

Vi försöker aktivt bygga organisationer med krafter och individer som inte delar hela vårt historiska program, om än med perspektivet att skapa en politisk kraft som grundas på de viktigaste delarna av detta program. Icke desto mindre anser vi att våra gemensamma politiska ramar, som har formats av de historiska och politiska händelsernas hela omfattning, speciellt sedan de första marxistiska teoretiska och analytiska bidragen men ändå fram till dagens erfarenheter och bidrag, skapar ett oersättligt system för fruktbara diskussioner, där de nationella erfarenheternas tyngd kan balanseras upp av andra, där delandet av erfarenheter och uppfattningar kan hjälpa till att lägga ut kursen för våra kamrater i deras olika nationella sammanhang. Således är det oundgängligt med de årliga diskussionerna öga mot öga vid IK:s möten mellan ledande kamrater från största möjliga antal av våra organisationer, och de med vilka vi har så kamratliga relationer att vi inbjuder dem att delta.

På nationell nivå kommer de exakta formerna för dessa diskussioner och motsvarande organisationsformer att variera precis som de bredare politiska organisationsformerna. Det kommer att finnas en spänning mellan å ena sidan att gå utöver ramarna för de politiska strömningar som ursprungligen deltog i uppbygget av nya partier, som innebar att existerande organisationer upplöstes, och å den andra vår övertygelse att det är oundgängligt att bevara Fjärde internationalens ramar, av de skäl som redan angivits. Att på ett lämpligt sätt lösa dessa spänningar i varje specifikt sammanhang är en av de utmaningar vi står inför.

På internationell nivå är vår press, både i tryckt form och internetbaserad, också en viktig del av detta utbyte. Denna närvaro bör stärkas genom att (åtminstone) lansera en webbplats för Fjärde internationalen som både är uppdaterad vad gäller publikationer, men också en resurs för att arkivera våra resolutioner och andra viktiga texter på åtminstone tre av internationalens arbetspråk, och de andra språk som de finns tillgängliga på.

Våra skolor och seminarier är ovärderliga möjligheter att skola våra kamrater och även bjuda in kamrater från politiska krafter som vi utvecklar relationer med. Deltagande i skolorna spelade till exempel en avgörande roll för att stärka våra relationer till de filippinska kamraterna innan de anslöt sig. Att utveckla IIRE vid de regelbundna mötena i Manila och seminarierna i Islamabad är en central del av att utveckla en verklig närvaro som International i denna del av världen.

Ungdomsläget är givetvis avgörande för de europeiska organisationerna, en unik möjlighet att ta med unga kamrater, sympatisörer och vänskapligt inställda organisationer till ett politiskt initiativ

där det, utifrån centrala delar av FI:s program, går att dra in dem i diskussioner kring de verkliga aktiviteter som de är indragna i som unga människor. Det är en mycket viktig del av att skola nya kadrer med en internationalistisk förståelse av våra olika erfarenheters komplicerade sidor. Även om lägret av praktiska skäl (kostnader, som i praktiken gör självorganisering till en verklighet genom att man förbereder och värderar lägret tillsammans) måste förbli ett europeiskt initiativ, så är deltagande av unga kamrater från andra ställen, i synnerhet om det kan kombineras med en närvaro vid ungdomsskolan eller ett seminarium, också en viktig investering i vår framtid.

Framåt till en ny international?

Svårigheterna att bygga nya organisationer på nationell nivå torde bara bli större på internationell nivå. Icke desto mindre är internationella kontakter mellan radikala politiska vänsterorganisationer en prioritet för oss. Det kan ske genom att utveckla våra enskilda relationer med olika organisationer, antingen från traditionella organisationer inom den yttersta vänstern eller nyligen uppkomna strömningar. På samma gång deltar vi i forum för sådana organisationer som organiseras av andra eller tar faktiskt initiativet till att lansera sådana forum. I och med Social Forums nedgång är möjligheterna färre än på 2000-talet men vi ska vara vakna för alla sådana initiativ.

Översättning: G Källqvist

Sociala omvälvningar, motstånd och alternativ

Inledning

De senaste åren har varit märkta av vågor av politiska och sociala mobiliseringar som gått olika öden till mötes. I Maghreb och Mellanöstern har rörelserna som föddes av arabiska våren och som ännu inte gett upp ställts mot en kombination av reaktionära styrkor ... I Latinamerika är vi vid början av en ny cykel efter venezuelanska PSUV:s valnederlag. I Europa efter Tsipras kapitulation missade Syriza att dra nytta av den dynamik som skapades vid dess valresultat och av de många rösterna för ”oxi” i juli 2015.

2008 utlöste Lehman Brothers konkurs en internationell finanskris som ledde till många efterföljande kriser, särskilt statsskuldskrisen i Europa. Den utlöste nya sociala attacker utöver de omvälvningar som orsakats sedan 1990-talet av de politiska, ekonomiska och sociala omorganiseringarna efter 1989 och den nya kapitalistiska globaliseringsfasen.

Denna text syftar till att ge en kortfattad analys av de sociala förändringar som pågår i detta sammanhang, liksom utrymmet och erfarenheterna från de exploaterades och förtrycktas kamper och utvecklingen i sociala, fackliga och politiska motståndsrörelser och kamperna mot kapitalistiska attacker.

Frågan vi ställs inför är maktförhållandena mellan klasser på internationell nivå. Detta kräver en analys av:

- den sociala verkligheten för arbetarklassen och andra exploaterade klasser som genomgått många förändringar under de senaste trettio åren, med globaliseringen och Rysslands och Kinas globala återintegrering i det världsomspännande kapitalistiska ekonomiska systemet.
- den organiserade styrkan hos arbetarrörelsen och sociala rörelser som bekämpar exploatering och förtryck generellt och som har genomgått många omvälvningar på olika nivåer. Sovjetunionens försvinnande och slutet på den sovjetisk-kinesiska konkurrensen om ”socialistisk” hegemoni över antiimperialistiska motståndsrörelser har i stor utsträckning förändrat den politiska geografien i vad vi kallade ”världsrevolutionens tre sektorer”. Men hur starka är egentligen de olika kamprörelser som organiserar de exploaterade och förtryckta i dessa sektorer?
- de nya radikaliseringsområdena från de senaste två decennierna, särskilt bland yngre generationer.

Även om den globala rättviserörelsen är svagare nu än i början av seklet förblir frågan om social rättvisa, behovet av att bekämpa bankernas och de stora internationella företagens och institutionernas makt, en stark drivkraft för radikaliserings. Det finns en tydlig koppling mellan social rättvisa, rättvist arbete i fabriker, böndernas rätt att bruka sina marker och miljöfrågor. Vi kan också se, vad gäller klimatförändringar och värdelösa storprojekt, viljan att utöva demokratisk kontroll över viktiga beslut och mot det professionella maktsystemet med många okontrollerade politiker. Den befriande önskan att leva utan våld och orättvisa lagar är också en stark drivkraft för HBTQ- och feministiska mobiliseringar. Detta har också varit fallet i kampen mot rasistisk diskriminering och våld och avskaffandet av arvet i kolonial- och slavsamhällen. Slutligen kan vi betrakta den nya informations- och kommunikationstekniken, särskilt sociala nätverk, som medel för demonstrationsorganisering, information och mobilisering i alla delar av världen.

- förmågan, utöver och bortom dessa krav på demokrati och social rättvisa, att ge politiskt sammanhang åt strider och integrera dem i en global kamp mot systemet i en situation där en ”internationell arbetarrörelse” inte längre existerar. Att vägra den kapitalistiska politikens konsekvenser väcker inte automatiskt en antikapitalistisk medvetenhet. Arbetarnas sociala identitet skapar inte en klassidentitet som sådan. I vilken mån kan dessa kamper inbegripas i ett strategiskt politiskt program för radikal utmaning mot det kapitalistiska samhället, förtrycken som det har skapat eller omstrukturerat? Hur kan vi i detta sammanhang utvärdera den globala rättviserörelsen och olika internationella nätverk som har försökt att samordna kamperna i de olika sektorerna? Slutligen, hur starka är och vilken riktning har de politiska strömningarna i dessa motståndsrörelser, vare sig de definierar sig som demokratiska, antikapitalistiska eller revolutionära på nationell, regional och internationell nivå?

I. Några analytiska element

1 / Hur utvecklar sig arbetarklassens och de exploateras situation i världen?

1. Hur utvecklar sig arbetarklassens och de exploateras situation i världen? Flera viktiga fenomen bör framhållas. Globaliseringen har accelererat den industriella och ekonomiska tillväxten i en mängd länder (Indien, Kina, Turkiet, Mexiko ...), ett fenomen som logiskt sett bör fortsätta och diversifieras.

Detta leder till två viktiga fenomen i så kallade ”tillväxt”-länder: urban koncentrerings och ökning av antalet löntagare i snabbare takt än befolkningsökningen (75% ökning mellan 1992 och 2012 jämfört med en 30% befolkningsökning). Självklart motsvarar detta utvecklingen av nya centra för ekonomisk utveckling. En annan viktig funktion har varit den relativa tillväxten i tjänstesektorn jämfört med tillverknings-, tillsammans med proletariseringen av många jobb som tidigare betraktats som ”professionella”, såsom undervisning och sjukvård, med konsekvensen av att dessa grupper i allt större utsträckning kommer att delta i industriella stridsåtgärder för att försvara villkoren mot ökande arbetstakt, lönefrysningar, privatiseringar och andra attacker.

Men vi måste alltid ta hänsyn till att en stor majoritet av den totala arbetskraften i dessa länder består av arbetare med osäkra anställningar enligt ILO:s kriterier (obetalda familjearbetare eller egenföretagare) och denna andel har ökat sedan 2008, vilket är en mottrend. På liknande sätt förutspår ILO en stadig arbetslöshetsökning under de kommande fem åren i Asien, Afrika och Latinamerika, något som noterades redan 2008. Konsekvensen är uppenbar: betydande urbanisering, under vilken landsbygdsbefolkningen blir en minoritet med åtföljande förstörelse av samhällsstrukturen, vilket uppenbarligen kommer att leda till försämrade levnadsförhållanden, även om böndernas solidaritetsnätverk kvarstår.

Så vi ser en numerisk ökning av arbetarklassen, men med olika övergripande egenskaper som formas av den övergripande samhällsutvecklingen där denna utveckling sker.

I de ”gamla industriländerna” har proletariats utveckling i allmänhet gått hand i hand med facklig

och politisk kamp mot borgarklassen inom nationella ramar och, oavsett förekomsten av våld i nittonhundratalets klasskamp, genom att skaffa sociala rättigheter på nationell nivå har det åskådliggjort maktförhållandena mellan klasser. Erkännande av arbetarklassens kollektiva rättigheter gällde inte bara anställningsavtal på företagsnivå utan också kollektiva sociala rättigheter som en del av civilsamhället; borgarklassen medgav att en andel av de kapitalistiska vinsterna borde finansiera bidragssystem och omfördelas genom skatter som de flesta industriella samhällen byggdes på under 1900-talet. Således uppkom sociala kompromisser, utvecklingen av ”välfärdsstaten”, relaterat till positivismens ideologiska arv och social kristendom. Dessa ideologier och kompromisser var de nödvändiga motgiften mot den märkbara utvecklingen av marxistiska och socialistiska strömningar. Allt detta behövs inte längre idag och den industriella utvecklingen i tillväxtländerna har inte alls uppstått i samma sammanhang. Till exempel gör bilindustrin en ”flytt österut”: förutom Mexiko, Argentina och Brasilien finns de viktigaste utvecklingsområdena i Östeuropa, Turkiet, Iran, Pakistan, Indien och Kina. I dessa fall är produktionssystemen och kvalifikationerna desamma som i gamla industriländer, men de sociala rättigheterna och arbetslagstiftningen är inte alls desamma. Det finns liknande upplägg i många andra industrisektorer. I dessa nya industriella utvecklingsområden gäller inte de sociala kompromisserna från förra seklet. I de gamla industriländerna utmanar neoliberal åtstramningspolitik redan dessa kompromisser på bred front. Dessutom ser vi slavliknande situationer, särskilt för migrantarbetare, och underjordiska fabriker som slipper undan all lagstiftning.

2 / Utvecklingen av den världsomspännande exploateringsgraden.

De senaste årens ekonomiska förändringar har också haft olika konsekvenser. Inte bara har lönerna stagnerat i de gamla industrialiserade länderna, under de senaste åren har produktiviteten ökat på bekostnad av lönerna, vilket har framhävt trenden sedan 1980-talet med löneförluster till förmån för kapitalet. På samma sätt har mer otrygga kontrakt och åtgärder för att införa nya, mer restriktiva arbetslagar varit ett centralt inslag i de gamla industrialiserade ländernas produktivitetsvinster (nolltidskontrakt i Storbritannien, jobblagen i Italien, minijobb i Tyskland ...). Trots den plötsliga produktionsbromsen 2008 har arbetare på de flesta nya produktionsområdena vunnit reallöneökningar, särskilt i Kina. Även om dessa har varit ekonomiska strejker, genomförda på enskilda arbetsplatser eller företag, har de haft påtagliga effekter.

Inslag av sociala spänningar på arbetsmarknaden finns därför kvar i både de ”tillväxt”-länderna och de gamla ekonomierna, antingen genom ökat arbetslöshetsstryck eller genom gradvis försämring av anställningsvillkoren och de sociala trygghetssystemen. Nästan hälften av arbetarna i världen lever inte med lönearbete, under extrem otrygghet. Och trenden är en spridning av osäkra kontrakt och lagstiftning som minimerar rättsligt skydd mot uppsägningar. Denna utveckling ökar kapitalisternas flexibilitet och förmåga att ändra maximal arbetstid och antalet anställda efter dagsbehov. Detta hänger samman med en logistisk organisering av produktions- och distributionskedjor som sänker kostnaderna så mycket som möjligt genom att använda många underleverantörer. Många nya avtal tillåter storföretag att undkomma nationella lagar: TTIP, TiSA, etc. Inom EU, varje månad, ersätter nya lagar gamla nationella lagar. I själva verket finns det på internationell nivå två maktnivåer: statsmakt och företagsmakt. Den senare är starkare vad gäller handelsorganisation och arbetskraftsavtal.

Skuldskrisen under det senaste decenniet har flyttat från syd till utvecklade kapitalistiska länder: hushållens skuldskriser i många länder (USA, Indien) och statsskuldskrisen i Europa. Dessa kriser påskyndar sociala attacker, otrygghet och social misär. De skärper också kraven på granskning, folklig kontroll, för att blockera denna politik.

Alla dessa förändringar försvagar förmågan till varaktig kollektiv organisering och kollektivt motstånd inom företag. Samtidigt stimulerar de behovet av motstånd och självorganiseringens dynamik. Detta kräver också ett utvecklande av lokal social organisering som kan samla isolerade

eller tillfälligt anställda arbetare bortom arbetsplatsnivån

3 / Samordnade angrepp på bondebefolkningar.

Även om färre och färre människor är bönder sysselsätter jordbruket 1,3 miljarder män och kvinnor, 40 procent av den arbetande befolkningen. Bönder utgör fortfarande majoriteten av arbetande människor i Afrika och Asien. Under de senaste två decennierna i Asien, Afrika och Latinamerika har bönder ställts mot ”konservativ moderniserings”-politik som inneburit djupgående utmaningar för bondesamhällen i försök att anpassa dem till den kapitalistiska globaliseringen. Bönderna står inför många hot, men utöver livsmedelssystemens framtid och miljöbalansen: den kraftiga ökningen av jordbruksnäringen, landgrabbing, exportbaserade monokulturer på bekostnad av livsmedelsproducerande jordbruk och ett tryck på naturresurser. Markrofferi (”land grabbing”) är ett globalt fenomen som utförs av lokala, nationella och transnationella eliter liksom investerare och spekulanter, med hjälp av stater och lokala myndigheter. Det leder till en koncentration av markägande och naturresurser i händerna på stora investeringsfonder, plantageägare och storföretag involverade i skogsbruk, vattenkraftverk och gruvor. Det orsakas också av turist- och fastighetsbranscherna och myndigheter som förvaltar hamnar och industriell infrastruktur.

Denna egendomskoncentration har medfört att lokalbefolkningen hotas av fördrivning från sina marker och tvångsförflyttning – speciellt bönderna. Den har medfört kränkningar av mänskliga rättigheter, särskilt kvinnors rättigheter.

Finansinstitut som banker, pensionsfonder och andra investeringsfonder har drivit på landförstörelsen. Samtidigt förs i denna stund mordiska krig och konflikter för att ta kontroll över naturresurserna.

Landgrabbing går hand i hand med ökad kontroll av privata företag över jordbruket och matproduktionen genom större kontroll över mark, vatten, utsäde och andra naturresurser. I denna vinstjakt har den privata sektorn stärkt sin kontroll över livsmedelsproduktionssystem, monopoliserat resurser och fått en dominerande ställning i beslutsprocesser.

Bondekvinnor och -män, jordlösa människor och ursprungsbefolkningar, särskilt kvinnor och ungdomar, samt jordbruksarbetare med osäkra jobb, har fråntagits sina medel för uppehälle. Dessa metoder förstör också miljön. Urfolk och etniska minoriteter jagas från sina marker, ofta med våld, vilket gör deras liv mer osäkra och i vissa fall leder det till slaveri. På alla kontinenter leder bonderörelser mobiliseringarna. Dessa motståndshandlingar har flerdubblats under de senaste två decennierna, med matsuveränitet som mål. Dessutom befinner sig dessa bondebefolkningar i hjärtat av alla kriser som världen nu står inför; ekonomisk kris och konsekvenserna av offentliga och privata skulder, matkriser, klimatförändringar som driver på migration, attacker mot kvinnors och minoriteters rättigheter. Regeringar för länder i syd, oftast under trycket från skuldbetalningar, har under de senaste åren ökat jordbruksexport och politik som bygger på gruvdrift och liknande. Även där har bondebefolkningar burit huvudbördan av konsekvenserna genom miljöförstöring och kontroll över deras marker av livsmedelstruster.

4 / Vad är konsekvenserna av den betydande migrationsökningen?

Det finns betydande befolkningsförflyttningar i flera regioner i världen: 250 miljoner internationella migranter, 750 miljoner migranter i hemländer (fördrivna personer). Dessa flyktingströmmar beror ofta på strukturella ekonomiska förändringar med betydande regionala skillnader: Sydafrika och Angola lockar migranter från grannländerna, liksom Argentina och Venezuela i Latinamerika och Australien och Japan i Öst- och Sydostasien. Gulfstaterna lockar ett stort antal migranter från Afrikas horn, Turkiet, den indiska subkontinenten och Filippinerna. I det senare landet lever och arbetar nästan tjugo procent av den arbetande befolkningen utomlands, varav femtio procent i Mellanöstern, främst kvinnor. Två tredjedelar av all internationell migration är mellan länder med en jämförbar utvecklingsnivå och en tredjedel rör sig till USA (Mexiko) och Europa, de flesta från

de respektive ländernas tidigare koloniala imperier. Men till dessa fenomen tillkommer också permanenta förflyttningar på grund av krig, särskilt från Syrien, Irak, Eritrea och Afghanistan, och nu även klimatförändringar.

Den accelererade migrationen är naturligtvis en viktig politisk fråga och ett pågående samhällsfenomen. De industrialiserade länderna är fullt kapabla att välkomna migranter som vill åka dit, men de har blivit mål för främlingsfientliga kampanjer i många länder, däribland USA, Australien, Europa och Sydafrika. Den dubbla utmaningen för arbetarrörelsen är att bekämpa denna främlingsfientlighet samtidigt som den hjälper till att välkomna och organisera migrantarbetare som stärker arbetarklassen i många gamla länder. Vissa Gulfländer och även Israel har tillgripit halvslaveri mot invandrare i masskala för att utveckla industrin.

5 / Miljökrisens inverkan.

Vi står inför miljökatastrofer i oöverträffad skala med antropogen klimatförändring som dess farligaste egenskap.

Ökenspridning, försaltning och översvämningar gör stora områden på planeten olämpliga för människor att bo eller odla mat på. Klimatkaos skapar extrema väderförhållanden där förlust av liv och förstörelsen av bostäder och infrastruktur har medfört död, sjukdom och ökad fattigdom för miljoner.

I många delar av världen har vi under de senaste decennierna också sett befolkningsrörelser som drivits fram av klimatförändringar och andra former av miljökatastrofer. Dessa kommer att bli allt viktigare och beröra människor som är bland de fattigaste på planeten. En av effekterna av kapitalistiska projekt (exempelvis stora dammar) och tillgripande av ännu mer extrema metoder för fossil bränsleutvinning i många delar av världen har också tagit formen av en ny offensiv mot hela samhällen: i Filippinerna, Kanada och Amazonas innebär planer på att omvandla hela regioner frontalangrepp på folk som ofta tillhör "first nations" och andra grupper som redan utsätts för diskriminering. Folkliga självorganiserings- och kampfronter mot klimatkatastrofer och destruktiva projekt tar sin form i dessa områden.

Helhetsbilden är av en värld som genomgår väldiga förändringar i många regioner med en ökning av antalet lönearbetare som orsakar betydande sociala omvälvningar. Detta sker i en tid då ekonomisk utveckling inte sker tillsammans med nationalstater som bygger upp strukturer och tjänster som kan garantera bättre levnadsvillkor. I de flesta fall händer det motsatta; vi ser en försämring av de dagliga levnadsvillkoren på många sätt, förvärrade i många regioner genom krig och klimatförändringar. Kvinnor och ungdomar drabbas hårdast av denna situation.

II. Motstånd på olika fronter

1 / Arbetarrörelsens ojämna utveckling.

Vi ser tydligt en betydande tillväxt av fackföreningsrörelsen i nya sektorer, i länder där det finns en växande industrialisering och ett betydande motstånd mot företagens krav genom strejker. Men i allmänhet uppstår det i en situation där de sociala vinster som vunnits av den "gamla arbetarklassen" (särskilt pensioner och social trygghet), långt från att utvidgas till tillväxtländerna, utmanas i Europa och andra industrialiserade länder i åtstramningsplanernas namn. På samma sätt har det i Kina, som upplevt ett stort antal lokala strejker de senaste åren, särskilt över lönefrågor, inte lett till en utveckling av fackrörelsen oberoende av statsapparaten.

Kvantitativt växer arbetarklassen ständigt. Det bör noteras att dess tillväxtcentrum kraftigt har flyttat till Asien, imorgon troligen till Afrika. På dessa områden följer utvecklingen av de fackliga krafterna den numerära tillväxten och lönearbetarnas växande tyngd i samhället lägger grunden för klassmedvetandet, men i allmänhet har de inte sådana starka politiska strukturer som gav en politisk ryggrad till den europeiska arbetarrörelsen, trots att motsättningen i den modellen ofta var att

överlämna ”politiska” frågor till politiska partier.

Slagkraftig arbetarkamp sker inte längre bara i de gamla industrialiserade länderna och i Latinamerika, utan även i Sydafrika och Afrika söder om Sahara, i Turkiet, på den indiska subkontinent och i Asien.

Men i globaliseringens tidevarv har behovet för fackföreningar att ta upp bredare frågor, inklusive rasism, alla former av diskriminering och bostadsfrågan, blivit större och en sporre för radikalisering. Även om det har gjorts försök att organisera några av de mest otrygga arbetarna, såsom snabbmatsarbetare i USA och i mindre utsträckning i Storbritannien, förblir de mest otrygga arbetarna (yngre med en högre andel migranter och kvinnor) i de gamla industrialiserade länderna minst organiserade.

Andra strategiska frågor ställs också av den rådande situationen. Fackföreningar i många sektorer undersöker frågan om organiseringen av ”värdekedjor” ska ersätta den industriella fackrörelsen i globaliseringens era, d.v.s. en samordning av alla sektorer som möjliggör en enda produktion. Detta blir allt viktigare allteftersom vinstmaximeringen leder till splittring av produktionsprocesser, tillämpandet av underleverantörer, på samma plats eller mer ofta på internationell nivå. Vidare är frågan om facklig demokrati avgörande för byggandet av effektiva organisationer.

Skapandet av en enda fackförening, ITUC (Internationella fackliga samorganisationen) som samlar de allra flesta fackliga styrkorna över hela världen, kan inte dölja de stora skillnaderna, särskilt när det gäller förmågan att försvara de anställdas intressen och att motsätta sig kapitalets planer. Svagheter hos fackföreningarna och de politiska organisationerna med bakgrund i marxism och klasskamp och med utbildning bland deras medlemmar har lett till brist på klassmedvetenhet.

Fackföreningsrörelsen står därför inför flera avgörande problem:

- Dess förmåga att integrera alla sociala problem som uppkommer i samhället (rasism, homofobi och kvinnodiskriminering, bostadssituationen). Behovet av att integrera miljödimensioner är också av stor vikt. Spänningen mellan skyddandet av arbetstillfällena och kampen mot skadliga fabriker och produktioner kräver införandet av ett system med krav som gör det möjligt att gå bortom dessa motsättningar.
- Att ta hänsyn till prekariseringens realiteter i alla dess former och därigenom stimulera och skapa strukturer för organiserandet av alla berörda, särskilt genom utvecklingen av strukturer utöver företag, i industrizoner och geografiska områden.
- Det nödvändiga behovet av att samordna denna organisering på internationell nivå, med utgångspunkt i de faktiska nätverken bland produktionskedjorna i vilka arbetarna konkurrerar mot varandra.
- Det pressande behovet av att ur kampen för rättigheter skapa en klassidentitet som ger motståndsrörelser de nödvändiga program som behövs för att utmana samhällets kapitalistiska strukturer och genomföra ett projekt för störtandet av detta system.

2 / Självorganisation och kooperativ.

I många länder, inför hotet av uppsägningar och nedläggningar, oftast av stora internationella företag, har det funnits en rörelse för att ta tillbaka sådana företag, med Zanon i Argentina som förebild, och i kölvattnet av 2002 finns nu mer än 300 företag som tagits tillbaka av arbetarna. På samma sätt utvecklas i Europa ett nätverk av självstyrda företag som Fralib, Viome och Rimaflow ...

Dessutom har bondesamhällets kamp uppstått mot storföretag och livsmedelstruster och lett till upprättandet av produktionskooperativ som själva försöker kontrollera distributionen. Dessa erfarenheter, om än begränsade, ställde frågan om kontroll, om arbetarnas återtagande av produktionsmedlen och även valet av produktion kopplat till sociala behov.

3 / Kamp mot skuldsättning.

Under de senaste tio åren och sedan finanskrisens början har skuldskrisen antagit en dimension långt över dess tidigare dimensioner: utöver den nordamerikanska subprime-krisen och statskuldkrisen i EU påverkades och påverkas Indiens befolkning, den spanska staten och många europeiska länder, särskilt de mer än tio miljoner familjer som vräkts från sina hem de senaste åren, liksom i USA, med studieskulder. Dessa orättfärdiga skulder har varit en drivkraft för framväxten av många rörelser och strider för granskning av skulderna.

4 / Bondekamp.

Många lokala strider har samlat bonde- och urfolksrörelser i Afrika, Latinamerika, Asien och Europa. Frågorna om markmonopol och matsuveränitet står i centrum för alla dessa strider. De har alla präglats av en att olika strider och frågor korsats: den antikapitalistiska, den miljökamp, den feministisk, liksom kamperna mot diskriminering, etniskt förtryck och för migranternas rättigheter. Frågan om demokrati, suveränitet och beslutsrätt gentemot regeringar och multinationella företag ligger också i centrum för deras krav. Via Campesina, som förenar mer än 160 organisationer i 70 länder, har i över tjugo år lyckats samla miljontals manliga och kvinnliga småbrukare och i synnerhet lyckats att sätta feminist-, urfolks- och miljöfrågor i centrum för sin verksamhet.

I Centralamerika och Latinamerika spelar kamperna för ursprungsbefolkningarnas samhällen och markrätt en roll och möter ofta mordiskt förtryck, som i Brasilien och Honduras. I Asien och Afrika, till exempel i Mali, mobiliserar bönder mot markmonopolisering.

5 / Plats för demokratiska och sociala rättviserörelser.

Med Indignados-rörelsen, Occupy-rörelsen och torgrörelserna i arabregionernas storstäder som utgångspunkt har sedan 2011 en lång våg av demokratiska kamper uppstått i Afrika, Europa, Asien och Mexiko, med ett starkt ungdomsinflytande och demokratiska och sociala frågor sammanknutna. Revolutionsvågen i arabregionen, i Maghreb och Mellanöstern, hade sin källa i demokrati- och sociala rättvisefrågor. Indignados- och Occupy-rörelserna i USA och Europa hade samma rötter. De senaste åren har vi sett många rörelser i Afrika söder om Sahara tvinga fram demokratiska samråd (Nigeria, Senegal, Burkina Faso). I Sydkorea föll president Park i mars 2017 efter en lång demokratisk mobilisering mot korruption. Frågor om diktaturer och presidenter på livstid, uppskjutna val och korrupta regimer har varit starka drivkrafter för mobilisering de senaste åren.

6 / Arbetslösa ungdomars plats i samhället.

I Afrika, liksom i Latinamerika, utgör ungdomar, särskilt unga studenter, ett socialt skikt som utsätts för arbetslöshet och krisen. Uppror av unga brasilianer mot transportkostnader, studentstrejker i Chile, Québec, Indignados och de olika Occupy-rörelserna återspeglar styrkan i social mobilisering i Tunisien och Egypten. I de många demokratiska och antikorrupsionsmobiliseringar som ägt rum i många västafrikanska länder var frågan om levnadsförhållanden och ungdomens framtid väldigt närvarande.

I alla dessa mobiliseringar ligger ungdomens styrka på en skala av strukturell osäkerhet, en massarbetslöshet som ungdomar upplever i många delar av världen, trots att utbildningsnivåerna stiger. Dessa rörelser framhäver krav på politisk demokrati och utmanar det politiska systemet som styrs av kapitalist- och rentieroligarkier. Ungdomarna har under de senaste åren varit drivkraften för revolutionära mobiliseringar och har också spelat en nyckelroll i den progressiva politiska utvecklingen, som valet av Jeremy Corbyn i Storbritannien, Podemos födelse eller rörelsen bakom Bernie Sanders i USA.

7 / Kvinnors rättigheter och massmobiliseringar mot våld, våldtäkt och feminism, och för aborträtten.

En annan viktig faktor för social mobilisering de senaste månaderna har varit ett svar på våld mot

kvinnor, i första hand kvinnomord i Indien, Turkiet, Argentina, Chile, Uruguay och Mexiko. Sedan de stora demonstrationerna i Indien i december 2012 har många andra mobiliseringar skett i andra städer: Madrid med 500.000 kvinnor den 7 november 2015 mot spridningen av våld och mord; i Argentina, där det samlades hundratusentals kvinnor 2015 efter flera mord som satte avtryck i landet. I Mexiko har ökningen av antalet mördade och försvunna kvinnor nått en aldrig tidigare sedd nivå och framkallat starka protester i delstater som även präglas av narkotikahandel. Dessa mobiliseringar pekar också på den höga våldsnivå som genomsyrar flera länder – våld som drabbar kvinnor i första hand – och påverkar den sociala verkligheten: de flesta Central- och Sydamerikanska länder, inklusive Mexiko och Brasilien, och nästan alla länder i Afrika söder om Sahara, inklusive Sydafrika, har de högsta mordnivåerna i fredstid.

Valet av Donald Trump utlöste en internationell demonstrationsvåg den 21 januari 2017 på initiativ av kvinnorörelsen, inte bara i flera amerikanska städer, utan också i flera städer i resten av världen. Inom denna dynamik skedde under 2017 års demonstrationer på Internationella kvinnodagen en kraftigt ökad mobilisering vilket ledde till hopp om en ny tillväxt i rörelsen.

De olika reaktionära regeringar som har kommit till makten på vågen av liberala offensiver försöker alla utmana aborträtten som vunnits genom tidigare decenniers kamp. Dessa utmaningar har mötts av massmobiliseringar för att försvara och utöka denna rätt, särskilt i Spanien 2014 och i Polen 2016.

I allmänhet har situationen gällande de feministiska kampernas viktigaste frågor varit motsatt de senaste åren. Med kvinnornas nuvarande massiva representation bland lönearbetare har kvinnorörelsen utvecklat många olika former och mobiliseringar i alla regioner i världen, men står mot en reaktionär offensiv i många länder, kopplad till de nykonservativa och fundamentalistiska strömningarnas uppgång. Denna offensiv undergräver grundläggande rättigheter, inklusive rätten att vara ekonomiskt och socialt oberoende av män (fäder, bröder, män), att välja vad man ska ha på sig och att kontrollera sin fertilitet – inklusive tillgång till fri, säker och laglig abort.

8 / HBTQ-kampen.

I många länder (förutom den muslimska världen och det mesta av Afrika söder om Sahara) har HBTQ-organiseringens styrka möjliggjort avkriminalisering av samkönade relationer och begränsade rättigheter för transpersoner. I denna process har samkönade äktenskap fått erkännande på många ställen, inte bara i rika länder, utan även till exempel i Sydafrika och i allt större grad i Latinamerika med, oftast, brett konsensus i samhället. Andra slag återstår fortfarande att vinnas, i synnerhet fullständiga rättigheter för transpersoner och för HBTQ-föräldrar.

Frågan om våld och homofoba kampanjer väger tungt. Den nyckelroll reaktionära religiösa strömningar spelar i motståndet mot HBTQ-rörelsen är uppenbar överallt, oavsett om dessa strömningar är kristna – katolska eller protestantiska – hinduistiska eller muslimska, liksom våldet och trångsyntheten bland extremhögern som inte är knuten till någon religion. I utvecklingsländer motiveras anti-HBTQ-våld ofta genom motstånd mot europeiska/amerikanska kulturmodeller. I gengäld har den homonationalistiska strömningen de senaste åren utvecklat ett rättfärdigande av imperialism, i synnerhet amerikansk imperialism mot de arabiska länderna, som en kraft som kan bidra till framsteg för HBTQ-rättigheter. Detta ställer också frågan om intersektionalitet, behovet av att bygga upp länkar mellan alla kamper mot förtryck.

9 / Organisationer mot rasism och för migranter.

Black Lives Matter-rörelsen i USA, ledd av svarta, som särskilt fokuserade på polisrasism men även lyfte fram bredare frågor om statlig rasism, är den viktigaste utvecklingen mot rasism i USA sedan medborgarrättsrörelsens nedgång. I Europa har vi, allteftersom gränsernas och invandringspolitikens mordiska effekter blir synligare, sett en tillväxt av viktiga rörelser för praktisk solidaritet och politiska krav, framförallt i Grekland men även i Italien, Tyskland, Storbritannien och

Katalonien. Tillsammans har kampen mot terrorism och åtstramningspolitiken lett till återkomsten av en rasistiska tankemönster, ett arv från det koloniala förflutna, liksom diskriminering mot rasifierade folkliga skikt, de första offren för arbetslöshet och otrygghet, särskilt i Europa och Nordamerika.

10 / Den växande rörelsen mot global uppvärmning.

Ökningen av kraftfulla rörelser mot klimatförändringen i många länder kan och måste spela en ledande roll under de kommande åren när det gäller att utmana hela systemet. Dessa förändringar är skadliga och kommer att skada livet för hundratals miljoner kvinnor och män under de närmaste åren. Urfolk, befolkningar som lever under de mest otrygga förhållanden, är ofta de först drabbade, eftersom de påverkas av avskogningspolitik och stora kapitalistiska projekt som inkräktar på deras boendeområden. I många regioner organiserar sig befolkningarna och försöker bygga nätverk som integrerar andra sociala organisationer.

Detta visar att arbets- och arbetslöshetsfrågorna är sammanflätade i många regioner med många andra sociala frågor av största vikt och uppfattas som sådana av de berörda befolkningarna.

III. Frågor om politisk förändring, kamp och antikapitalistisk strategi

Den grundläggande frågan är naturligtvis perspektiv för frigörelse som kan sätta dessa sociala och politiska rörelser i ett sammanhang. Erfarenheterna från Via Campesina, av flera fackföreningssektorer, och från klimatkoalitioner visar att direkt aktion, framför allt bland ungdomar, på det internationella området och utmanandet av det kapitalistiska samhället är en naturlig process.

Men många av de strukturer som följde av den stigande vågen av alternativ globalisering (World Social Forum, Världskvinnomarschen, ATTAC, etc.) upplevde ett brott på utvecklingen genom denna konfrontation och gick in i kris. Via Campesina och Kommittén för avskrivandet av orättfärdiga skulder har lyckats säkerställa deras utveckling, med fokus å ena sidan på böndernas motståndskamp och å andra sidan skuldproblemet de senaste åren samt processen med medborgargranskningar. Situationen är svår för den traditionella arbetarrörelsen där nationell samförstånds politik eller kompromisser med åtstramningspolitiken vilar tungt. Och även vågen av alternativa fackförbund i Östeuropa har tappat farten under de senaste åren. På samma sätt hämmades alla erfarenheter av storskaliga antikapitalistiska grupperingar i efterdyningarna av de sociala forumen; även de som är kopplade till krisen för de europeiska organisationer som var involverade (Socialist Workers Party i Storbritannien, Scottish Socialist Party, Ligue Communiste révolutionnaire/ Nouveau Parti Anticapitaliste i Frankrike osv)

Vi måste ta itu med nya utmaningar i uppbyggandet av en internationell revolutionär rörelse, en antikapitalistisk rörelse baserad på försvar av rättigheter och social rättvisa.

Det finns naturligtvis en kamp för ett nytt ordning i många delar av världen.

Som diskuterats ovan skapar sociala attacker, åtstramningspolitik och fragmentering av gamla strukturer kring sociala kompromisser en alltmer kraftfull social ilska. Denna ilska vänder sig mot de nationella och internationella institutionerna, ledarna och de partier som står bakom dessa attacker, som i stor omfattning var de politiska systemens traditionella pelare. Denna utslitning utgör en strategisk fråga på internationell nivå: den ger revolutionärer, strömningarna inom de sociala rörelser som strider mot dessa reaktionära politiker, ansvaret för att föreslå ett politiskt perspektiv som kan ge en progressiv och revolutionär drivkraft för att förkasta systemet.

Kamp för demokrati och social rättvisa som sådan leder inte automatiskt till kamp för störtandet av förtryckssystemen.

Under de senaste åren har en tydlig politisk fråga kommit fram. Konfronterade med utmaningarna mot diktaturerna i Tunisien och Mellanöstern, de progressiva regimerna i Centralamerika eller de

sociala utbrotten i motståndet mot åtstramning har reaktionära styrkor tagit en offensiv kurs överallt, särskilt genom att stärka auktoritära regimer som kan konfrontera dessa emancipationsrörelser. Detta kräver genomförande av en strategi som både kan organisera folklig mobilisering och som kan möta reaktionära motoffensiver.

Dessutom växer en kamp åter fram bland de folkliga klasserna, mellan klasskamp eller tydligt socialistiska strömningar och reaktionära religiösa eller fascistiska strömningar bland extremhögern. Religionens inflytande har alltid varit väldigt stark i folkmiljöer; när de organiserar använder sig landsbygds- eller stadsgemenskaper ofta religiösa referenser för att lägga fram krav för social rättvisa mot de rika och mäktiga. Att samverka med organisationer med sådana referenser är givetvis möjligt för revolutionära socialistiska organisationer. Men det problem vi står inför i olika regioner är reaktionära religiösa strömningar och extremhögerströmningar. I Europa och USA spelar dessa strömningar på de vanliga mekanismerna i folkliga kretsar i kristider för att avleda den antikapitalistiska kampen (rädsla för invandrare och utlänningar, nationalistisk nostalgi) och, framför allt i Europa, på orimlig islamofobi. I andra traditionellt muslimska regioner har organisationer byggt hegemoni över en del av de folkliga klasserna som avleder strävan mot social rättvisa eller kampen mot de imperialistiska länderna med en mytologisering av islams antika period. Alla dessa ideologier bygger på den folkliga ilska som provoceras fram av krisen och/eller försvinnandet av det sociala skyddssystemet, offentliga tjänster och den otryggheten.

De avleder från en antikapitalistisk kamp till förmån för att återgång till en religiös ordning, en inbillad identitet eller en nation, allt sådant som uppenbart för med sig all den vanliga reaktionära underkastelsen inför den religiösa ordningen, den patriarkala familjen, homofobin och misogynin. Ofta blir identitetsbaserade frågor ett strukturellt ramverk både i imperialistiska metropoler och i dominanta länder, vilket kan leda till en outtömlig logik för återfall till konfessionella identiteter.

Men denna tävling för att vinna folklig publik gör det nödvändigt för antikapitalistiska organisationer i de sociala och politiska rörelserna att ge nytt liv och energi till perspektivet för social jämlikhet i ett samhälle fritt från kapitalism och exploatering.

Men på en annan nivå måste vi svara på en annan utmaning: byggandet av massorganisationer i den sociala rörelsen för att möta systemets attacker och aggressioner och samtidigt bygga alla länkar som är nödvändiga för att samla motståndet på alla fronter. Farorna med att falla tillbaka på identiteter är att svagheten i de politiska reaktioner som förespråkar social förändring kan bli en gemensam referens, som mer än någonsin påtvingar intersektionalitet, för att arbeta för att få organisationer mot förtryck att sammanstråla, som i exemplet med dynamiken i Black Lives Matter i USA.

I den politiska terrängen är hela frågan hur man bygger politiska strategier som, långt från att vara begränsade till institutionella perspektiv, ska ge utrymme för sociala rörelser självorganisering, stödjande folkliga krav och sätta erfarenheter från institutionell administration i denna sociala rörelses tjänst, samtidigt som de direkt tar itu med kapitalisternas ekonomiska makt. På denna punkt är de senaste erfarenheterna knappast positiva.

Endast i Latinamerika såg vi under detta sekels första decennium val av regeringar som kan ses som en förlängning av dessa sociala rörelser, men det förändrade inte befolkningarnas levnadsvillkor med återupplivade utsikter för social frigörelse. Utvecklingen för de ecuadorianska, bolivianska och venezuelanska regeringarna har inte medfört någon förändring av cykeln och behovet av att bryta med perspektiv baserade på, i synnerhet, extraktivistisk politik – oljeutvinning och gruvdrift. Fackföreningar och sociala rörelser tvingas stå upp mot politiker som inte hållit sina löften.

På ett annat sätt i Maghreb (Nordafrika) och Egypten gjorde folkliga rörelser, som bygger på mobilisering av ungdoms- och fackliga krafter, det möjligt att störta diktatoriska regimer. De befinner sig nu också i en motståndsställning. Men vi kan se framväxande inslag av regional dynamik mellan rörelser i Maghrebländerna och i de afrikanska länderna söder om Sahara.

I Grekland har sveket från Tsipras-regeringen, som kom till makten genom att förkasta åtstrammingspolitiken, gjort att ansvaret för att bygga upp ett politiskt alternativ överlämnas till den sociala rörelsen tillsammans med de radikala vänsterpolitiska strömningarna. I den spanska staten konfronterar idag Podemos, ett direkt resultat av Indignados sociala mobiliseringar, den sociala rörelsen med en liknande situation. De strategiska diskussionerna i Podemos som Anticapitalistas driver för en direkt konfrontation med åtstrammingspolitiken stämmer överens med de krav som ställs av den sociala rörelsen, i vilken de har sitt ursprung.

Slutligen är de sociala rörelserna i de olika regioner där politiska förändringar har skett genom social mobilisering ställda i en defensiv situation i ett sammanhang där utvecklandet av starkt motstånd är tecken på hopp.

Nyckelfrågan de kommande åren kommer inte bara vara att organisera tillräckligt för att motverka de ihållande attackerna, utan även den politiska förmågan att tillsammans med de sociala mobiliseringarna bygga en politisk rörelse för frigörelse som kan utmana kapitalismen.

Översättning: J. Sydhagen

Låt oss ta möjligheterna att bygga en international för Revolution och Kommunism!

Denna text (tendensplattform) är insänd av Manos (Grekland) och Jeff Mackler (USA) och stöds av flera andra (se namn listan allra sist).

I. Fjärde internationalens skick just nu.

A) Balansräkning över den katastrofala politiken för att bygga "Breda Partier".

Fjärde internationalens ledarskap ersatte det strategiska målet att bygga revolutionära partier med byggande av "breda partier". Är, hundra år efter den ryska revolutionen, principen "ingen revolution utan ett revolutionärt parti" inte längre giltig? Vi tror att principen är giltig. Under de sista kongresserna har FI:s ledning uttryckligen siktat mot byggande av "breda" partier utan klara programmatiska och strategiska specificeringar. Vad är resultatet av denna politik?

Vi har nu sett avgörande misslyckanden. I den spanska staten, förbereder se Anticapitalistas för att bilda ett gemensamt parti med Pablo Iglesias, och anpassar sej därmed till ett byråkratiskt ledarskap som siktar på att regera inom de kapitalistiska institutionernas ramar. Genom att söka vinna valframgångar eller uppmärksamhet i mainstream-media leds vi till att offra vårt mål – att kasta det kapitalistiska systemet över ända.

Syriza omfamnades till den grad att vår grekiska sektion, som vägrade att stöda det, anklagades för att vara kontrarevolutionärt. Syriza presenterades som en modell men det slutade i katastrof.

Syriza presenterades som ett "anti-åtstrammings" parti och regering. Men det visade sej vara en destruktiv maskin riktad mot arbetarna och folket. Den värsta attacken på decennier leddes av Syriza och riktades mot ungdomen och arbetarklassen.

Men detta är bara två exempel i en serie av katastrofer, och ingen seriös analys av dessa har gjorts för att vi ska kunna dra slutsatser.

Listan på misslyckanden är lång. I Brasilien deltog Fjärde Internationalen i Lulas regering; i Italien stödde FI-kamraterna i parlamentet bildandet av Prodis regering och röstade för krigsbudgeten; I Portugal stödde sektionen nyligen SP:s (sossarnas) agenda. Det gemensamma draget i alla dessa misslyckanden är stödet till politiska krafter eller regeringar som agerar inom kapitalismens ramar. Resultatet är att FI:s sektioner hamnar fel.

Politiken att bilda "breda partier" istället för revolutionära partier, leder faktiskt till att våra styrkor

Ises upp inom reformistiska koalitioner. Och verkligen: Varför bygga en revolutionär strömning när det inte finns något kommunistiskt program att stå upp för?

Situationen är alarmerande. Genom åren har vi sett FI-sektioner försvinna, upplösa sej eller anpassa sej. Vår förmåga att försvara principen om klassoberoende eller att maximera förmågan hos arbetarklassen att agera oberoende av bourgeoisien och dess stat, undermineras när stöd ges till en politiker länkad till ett borgerligt parti (som Bernie Sanders) eller till en person med noll band till arbetarrörelsen (som Pablo Iglesias).

B) "Ny situation, nytt program....." eller revolutionens och det revolutionära kommunistiska programmets relevans?

Varför har FI-ledningen i flera år stadigt framhärdat men denna politik trots serien av misslyckanden? Man har underförstått gett upp tanken på revolutionens relevans, man ser revolutionen som något i en fjärran framtid. Man ser styrkebalansen mellan de sociala krafterna som så ofördelaktig att uppgiften idag blir att återuppbygga elementärt klassmedvetande, baserat på de förtrycktas kamp i reaktion på de härskandes massiva offensiv.

Det behövs ingen revolutionär kompass, ingen kamp för ett övergångsprogram, och det finns inget behov att ett kommunistiskt program.

För dom räcker det att omgruppera alla som är beredda att göra motstånd, reformister såväl som revolutionärer, för att långsamt ackumulera erfarenheter och styrka och vänta på bättre tider.

För att lyckas med detta är det adekvata instrumentet just det "breda partiet".

Detta blir ursäkten för att alliera sej överallt med sociala krafter som inte ens är reformistiska i klassisk mening. De vänder sej till krafter med noll kommunistisk programmatisk grund och som saknar social bas i arbetarklassen.

Icke desto mindre demonstrerades nödvändigheten av ett revolutionärt program av de revolutionära processerna söder om Medelhavet och i Grekland: Uppkomsten och radikaliserings av klasskonflikter kräver revolutionära svar. Var det inte absolut nödvändigt att stå upp för skuldavskrivning, nationalisering av bankerna och ekonomins nyckelsektorer under arbetarkontroll?

Dessa krav är inte reserverade enbart studier i böcker om den ryska revolutionen. FI:s ledning stödde inte sin grekiska sektion som, med sina begränsade resurser, försökte tillämpa en sådan revolutionär politik. En sådan politik betydde naturligtvis kamp Syriza-ledningen. Men den kampen togs inte. I namnet av nödvändigheten av "nya program" och "nya partier" anpassade till den "nya situationen" stödde FI:s ledning Alexis Tsipras ända till elfte timmen (citerat ur FI:s deklaration augusti 2015).

Exemplet Grekland är extremt talande. Det demonstrerar reformismens omöjlighet i perioder av kapitalistisk kris. Syriza regeringen visade sej inte bara vara en av de hårdaste borgerliga regeringarna. Syriza självt ställde om sig nästan totalt, på bara ett år, från att ha varit vänster-reformistiskt till att bli borgerligt socialdemokratiskt.

Bildandet av regering tillsammans med det nationalistiska borgerliga ANEL (vilket inte mötte protester från de inom Syriza som senare bildade Folkets Enhetsparti-som idag stöds av FI-ledningen) liksom deltagandet av många tidigare politiker och administratörer från de stora borgerliga partierna (Ny Demokrati och PASOK) och framförallt brottet med sin egen ungdom och militanta bas, har oåterkalleligt förändrat Syrizas karaktär.

Detta öde delas av alla reformistiska partier som söker att hantera krisen inom kapitalismens ramar, oavsett vad ledningarna haft för intentioner. Detta är en slutsats som FI-ledningen aldrig dragit.

Istället hänvisar de till en oförklarad "kapitulation" från Tsipras, utan något klassinnehåll. Den praktiska konsekvensen är FI-ledningens iver att repetera samma misstag. Den fortsätter att alliera

sej och anpassa sej till Iglesias politik idag, genom majoriteten i den spanska sektionen.

C) Otillräcklig militans och ett allvarligt demokratiskt problem.

Fjärde Internationalens Internationella kommittés möten är numera reducerade till debatter om analyser utan praktiska konsekvenser. Debatterna fortgår utan att någon internationellt koordinerad kampanj slås fast eller planeras. Ändå har vi jorden runt kamrater som leder kamp i indirekt konfrontation med kapitalismen.

Teoretiska diskussioner måste få näring ur praktik. Balansräkningar utifrån sektionernas aktiviteter borde föda diskussionerna. Idéer borde stötas och blötas och leda till definiering av gemensamma uppgifter. Utan gemensamma mål på internationell nivå, och utan ömsesidig politisk och materiell stöd, är det omöjligt för våra organisationer att växa över en viss nivå i varje land.

Men framförallt måste vår international vara något mer än en diskussionsklubb. Den måste vara ett verktyg för revolutionärt handlande.

Att ta tillsammans itu med de politiska problemen för klasskampen i världsskala, att tänka igenom de problem vi möter i varje enskilt land och försöka lösa dem tillsammans, det är vad ett "världsparti" borde göra. Att bygga ett sådant internationellt parti, åtminstone ta steg i den riktningen, det är vår uppgift idag.

Uteslutningen av större delen av minoriteten i Anticapitalistas, som åtnjöt ett stöd på 20 % vid den senaste kongressen, och som nu utgör IZAR, pekar på ett allvarligt demokratiskt problem. I Ledningen vägrar att tillåta kritik mot majoritetsriktningen inom Fjärde Internationalen.

Och ännu värre: Vägran att tillåta den spanska minoriteten att tala inför Internationella Kommittén, med motiveringen att sektionen (Anticapitalistas) lägger sitt veto mot det, står i motsättning till alla våra principer för arbetardemokrati. Den inkluderar ju möjligheten att försvara sej i en uteslutningsprocess. Principen finns i många reformistiska organisationer. Men den fanns inte i Fjärde Internationalen för IZAR-kamraterna. Så det blev acceptabelt att en majoritet i en sektion utesluter en minoritet när den har lust.....utan några möjligheter att överklaga. Som tur är har inte majoriteten i den franska sektionen, medlemmar i NPA, denna auktoritära syn på politiska meningsskiljaktigheter och agerade inte på detta sätt mot sin minoritet!

Våra kamrater i kanadensiska Socialist Action, uteslöts, och är fortfarande offer för denna typ av uteslutning.

Det finns naturligtvis en politisk logik bakom dessa uteslutningar. Grundläggande demokratiska regler kastas åt sidan när det gäller kamrater till vänster om ledningens politik. Samtidigt föredrar ledare inom FI att samarbeta med grupper utanför internationalen och sätter press på och isolerar sektioner, som fallet var i Grekland. FI-ledningen presenterar ofta vår internationella organisation som den "mest demokratiska" av de internationella tendenserna. (syftas antagligen på andra trotskistiska internationella organisationer. Översättarens anm.)

I verkligheten har, i samband med splittringar orsakade av politiska meningsskillnader, IST i Spanien och IWL i Brasilien visat mer öppenhet genom att vidmakthålla relationer med de olika grupper som skapades genom splittringarna.

Vi måste göra en balansräkning angående den politik majoriteten förordade på den senaste världskongressen (2010). Näste IK måste bestämma datum och sätta igång diskussionen inför nästa Världskongress som måste hållas 2018.

II. En situation med möjligheter för revolutionärer och för kommunistiska idéer att växa sej starkare.

Vi delar inte den FI-ledningens uppfattning om den nuvarande situationen. Även om situationen

bjuder på ökade våldsamma attacker från bourgeoisins sida, så är den trots det motsägelsefull och ger revolutionära kommunister möjligheter att stärka sina positioner

A) En tendens för profitkvoten att falla.

Det fundamentala problemet för kapitalisterna är fortfarande tendensen till fallande profitkvot.

Den ekologiska krisen är kombinerad med den ekonomiska krisen, och på detta sätt är kapitalismen i en situation av utdragen kris, som den inte spontant kan undkomma. För att återställa profitkvoten måste kapitalisterna tilldela arbetarklassen ett historiskt nederlag. Detta är vad som är bakom den pågående kapitalistiska attacken.

Inomimperialistiska spänningar ökar och militära interventioner likaså. Antalet flyktingar ökar explosionsartat, rasism och främlingsfientlighet uppmuntras öppet av alla stormakters regeringar. Barbari är inte bara en förutsägbar framtid, det är en realitet för en stor del av mänskligheten.

B) Traditionella ledarskap och den "nya reformismen" - Anpassning till de nuvarande kapitalistiska attackerna.

Istället för att bekämpa den kapitalistiska offensiven, anpassar sej arbetarrörelsens traditionella ledarskap till denna offensiv. Socialdemokratin är helt integrerad i statsapparaten och ledare som kommit ur stalinismen går med den nationella borgerliga politiken.

Socialdemokraternas och arbetarpartiernas massiva reträtt är inte begränsad till Europa. Den är världsomfattande. I Kanada såg vi till exempel det till fackföreningarna länkade Nya Demokratiska Partiet (NPD) pläderna för en "balanserad budget". En sådan politik skulle betyda att en möjlig framtida NPD-regering inte skulle kunna rulla tillbaka det mesta av de hårda åtstramningar som det tidigare konservativa partiets Stephen Harper introducerade. NPD:s politiska tillkortakommande och den fackliga byråkratins inställning ledde till arbetarnas missnöje kanaliseras till en seger för Justins Trudeau som hamnade något till vänster om NPD.

När det gäller de så kallade populistiska riktningarna i Syd-Amerika, så har demonstrerat sin oförmåga att förändra situationen på något avgörande sätt, och de drar sej bort ifrån ett klart brott med imperialismen och det inhemska kapitalet.

Den så kallade "nya reformismen" är ett symptom på stigande politisk medvetenhet, en reflex av den ökande kampen. Men Syrizas politik i regeringsställning visar omfattningen av dessa krafter anpassning till kapitalismen i kris. Syrizas omställning var med rekordfart redo att tillämpa den borgerliga dagordningen. De saknade dessutom de rötter i arbetarklassen som den "gamla" reformismen hade.

De anarkistiska eller autonoma strömningarna lyckas kanalisera delar av ungdomsrevolten. Vi måste ha en politik för att tala till dessa strömningar, ibland med möjligheter till taktiska överenskommelser med några av dem. I vilket fall ska vi inte överge detta fält för radikaliserad till dom, samtidigt som vi förklarar att deras politik är en återvändsgränd.

C) Kronisk instabilitet i systemet, massivt motstånd och politisering.

Styrkeförhållandena är mycket ofördelaktiga för oss. Men motstånd från massorna skakar alla kontinenter. Systemets kris föder en kronisk politisk instabilitet. De kapitalistiska attackernas brutalitet skapar fenomen av social och politisk tillbakagång. När den traditionella vänstern kommer till makten leder den de kapitalistiska attackerna (nedskärningar, försämrad arbetsrätt etc översättarens anm.) och öppnar på så sätt för den extrema högern. Men detta gäller långt ifrån majoriteten av arbetarklassen. Men i väljarbasen för dessa högerextrema riktningar kan vi icke desto mindre finna ett signifikant antal arbetare, som varit bland de första offren för kapitalets offensiv.

Kan arbetarklassen slå tillbaka med kraft och vinna segrar kan man vinna tillbaka många av dom som temporärt fångats av yttersta högerns demagogi.

Effekterna av de kapitalistiska attackerna, i samband med krisen, är inte ensidiga. De framkallar också rörelser av motstånd och ny politisering. Denna polariseringsdynamik illustreras bra av Trumps valseger. Även om den symboliserar den allt mer reaktionära politiken som den härskande klassen står för, så valdes han i situation där mobiliseringar är på uppgång och intresset för socialistiska idéer är högre än på många årtionden inom denna den starkaste imperialistmakten.

På samma sätt ökar de världsomspännande möjligheterna för sociala explosioner och kollektiv kamp. Bland avgörande sektorer av ungdomen och arbetarklassen, finns det en uppfattning att detta är ett ruttet system som leder till misslyckanden. Mestadels vet de kämpande massorna vad de inte längre vill ha, och känner en djup avsky för det kapitalistiska systemet, men utan att veta med vad det ska ersättas och hur.

Men kampen tar sej inte bara uttryck som mekaniska svar på attacker, visar också hur erfarenheter ackumuleras, vi ser politiska omgrupperingar och politisk organisering. Massiva landsomfattande mobiliseringar mot försöken att försämra arbetslagstiftningen i Frankrike, lågavlönade US-amerikanska arbetares kamp för rätten till att bilda fackföreningar och öka minimilönen till 15 dollar i timmen, liksom framväxten av Black Lives Matters.

Vi har större studentmobiliseringar i Quebec än någonsin, vi har massiva arbetarstrejker i Asien, speciellt i Kina och Indien.

Men vi ser också ett pånyttfött intresse för socialismen illustrerat av Jeremy Corbyn dubbla segra i den interna striden i Brittiska Labourpartiet, och det likaså pånyttfödda intresset för socialistiska idéer i USA.

Allt detta indikerar att grundstenar för antikapitalistiskt medvetande finns. Det är dock en mycket ojämn och begränsad process. Till socialismen fientliga strömningar skördar frukter av missnöjet.

Det Argentinska FIT:s parlamentariska stöd, återuppbyggnad av fackföreningsrörelsen i Sydafrika, (trots begränsningarna i båda dessa fall) och framförallt det förnyade intresset för "socialism" i USA indikerar att antikapitalistiska idéer kan få en stor intresserad publik.

III. Arbetarklassen spelar alltid en central roll.

En vanlig åsikt inom militanta grupper sprider skepticism om revolutionära möjligheter. Det handlar om åsikten att den nyliberala offensiven skulle ha eliminerat fasta heltidsjobb och försvagat arbetarklassen så svårt att den inte längre spelar en central roll.

Faktum är att arbetarklassen globalt är numerärt större än någonsin. Enbart i Sydkorea är det lika många löntager som det var i hela världen under Karl Marx livstid.

Arbetarklassen, som i vår analys består av löntagare som inte utövar någon styrande makt, utgör idag 80 till 90% av befolkningen i de mest industrialiserade länderna och nästan hälften av den globala folkmängden.

I global skala har antalet industriarbetare gått från 490 miljoner 1991 till 715 miljoner år 2012 (ILO-siffror). Industri växte snabbare än tjänster mellan 2004 och 2012! Industrisektorn minskade inte men jordbruk gjorde det, från 44 till 32 procent av arbetsstyrkan.

Det är sant att industriarbetarklassen minskade numerärt i de gamla kapitalistiska länderna. Men dess roll i klasskampen är långt ifrån sekundär. Vilket till exempel järnvägsarbetarna och olje-refinaderi-arbetarna i Frankrike visat i massiva strejker 2010 och 2016. Och proletariseringen av tjänstesektorn skapade nya löntagargrupper i de gamla kapitalistiska metropolerna som nyligen bevisat sin kampduglighet.

Städare till exempel, i sin historiska strejk i Nederländerna 2010 och 2012, och detaljhandels och snabbmatsarbetarna i sin kamp för 15 dollars minimilön i USA.

Det är inte sant att deltidsarbete gjort arbetarklassen oförmögen att utkämpa viktiga strider och spela en revolutionär roll. Mycket sämre anställningstrygghet och frånvaron av stora industrier förhindrade inte Paris arbetare att ta makten genom sin Pariskommun 1871.

Arbetare hittar idag sätt att mobilisera trots de hinder som den kapitalistiska offensiven satt upp. Den största strejken på decennier i Frankrike, störst när det gäller antal och tid, var de dokumentlösa arbetarnas strejk 2009-2010, med 6000 strejkande, inkluderande 1500 korttidskontraktarbetare, organiserade i en strejkkommitté över 10 månader.

Generalstrejken i Guadelope 2009, visade arbetarnas förmåga att ena de förtryckta och hota makteliten.

Den kapitalistiska globaliseringen har genom sin världsomspännande reorganisering av industrin skapat nya arbetarklasser i syd, vars potential har visat sej i mobiliseringar: Strejkvågen i Kina sedan 2010, de massiva strejkerna i Bursa, Turkiet, formeringen av militanta stora fackföreningar i Indonesien, de sydkoreanska fackföreningarnas och strejkernas roll i avsättandet av presidenten 2016 – 2017. Dessa kamper utvecklas oftast trots de fackliga ledarnas politik. För att dessa kamper ska kunna leda fram till en utmaning av systemet är det nödvändigt att återbygga ett klasskampsledarskap. Att bygga en klasskampstendens inom arbetarrörelsen, oberoende av den officiella ledningen, är en central uppgift för en revolutionär international. En klasskampsströmning kapabel att ta initiativ till självorganisering och strejkkommittéer.

Brytningar inom arbetarrörelsen pekar på att nya möjligheter håller på öppnas upp. Den pågående kampen för en ny fackföreningskonfederation som bryter med ANC i Sydafrika, Brytningar inom CGT i Frankrike, och diskussionen om möjligheterna att bilda ett klasskampsblock”.

Om vi beaktar alla dessa faktorer, har den globala arbetarklassen aldrig haft en så potentiellt stark roll. Varje sektor av arbetarklassen har inte samma objektiva tyngd i produktionsapparaten och är inte förmögen att spela samma roll. Och vi måste beakta detta när organiserar och rekryterar. Men revolutionärer måste ta arbetarklassens centrala roll på allvar, och intervensera i relation till detta.

Denna uppgift är inte något enbart för de nationella sektionerna utan borde vara ett ämne för återkommande diskussioner på internationell nivå.

IV. Våra förslag

A) Bygga revolutionära avantgardpartier- Leninismens relevans i nuläget.

Så här definierade Lenin partidisciplin i ”Radikalismen-Kommunismens barnsjukdom”, hur ett kaderparti för revolutionen byggs, motsatsen till den stalinistiska karikatyren: ”Den första frågan som måste resas är; hur vidmakthålls disciplinen i proletariats revolutionära parti? Hur testas den? Hur förstärks den? Först, genom det proletära avantgardets klassmedvetenhet och dess hängivenhet för revolutionen, genom dess orubblighet, självupppoffring och heroism. För det andra genom sin förmåga att knyta an till, behålla banden med och – om ni så vill – smälta samman med de bredaste massorna av folket – först och främst med proletariatet, men också med de icke proletära delarna av de arbetande massorna. För det tredje, genom korrektheten i det politiska ledarskap som avantgardet praktiserar, genom korrekt strategi och taktik, givet att de breda massorna har sett, genom sina egna erfarenheter att de är korrekta. Utan detta, disciplinen hos ett revolutionärt parti verkligt kapabelt att bli partiet för klassen, vars uppgift det är att störta bourgeoisien och omvandla hela samhället, kan inte detta uppnås. Utan dessa villkor, faller alla försök att etablera disciplin platt till marken och slutar som frasmakeri och clownfasoner.

Men å andra sidan kan dessa villkor inte uppfyllas på en gång. De skapas genom tålmodigt arbete och hårt förvärvade erfarenheter. Deras förverkligande underlättas av korrekt revolutionär teori, vilket inte är en dogm utan något som skapas i nära samband med ett sant massinriktad och revolutionär rörelses praktik.”

Ingen revolution utan ett revolutionärt parti. Det betyder att oavsett olika taktiker som revolutionärer kan anta i byggandet av sitt parti, i olika länder och i olika situationer, så är *byggandet av revolutionära partier, partier för att ta makten och för kommunismen, fortfarande det strategiska målet.*

För att kunna bygga revolutionära organisationer som inte nöjer sej med att proklamera principer, är vårt mål att bygga ett parti av kadrer som är kapabla att blåsa liv i de programmatiska principerna. Det betyder att ge var och en av våra medlemmar verktygen för att nå högsta möjliga skolning, att bli kapabla att spela en roll i störtandet av kapitalismen och bygga ett annat samhälle.

Men skolningen måste gå hand i hand med militanta politiska praktik. För att kunna få bort systemet som skapar exploatering och förtryck, måste vi minska gapet mellan den privata sfären och den offentliga sfären så mycket vi kan. Gapet är orsakat av det kapitalistiska system vi lever i.

Mot tendensen till ”separation” eftersträvar vi revolutionen och är konsekventa i våra val av sätt att leva. Det är raka motsatsen till individuell frustration. Tvärtom är det ett frivilligt ställningstagande mot den dominerande ideologi som sprids av stat, skola och familj. Syftet är att formera sej för att nå ett gemensamt mål- att förstöra det kapitalistiska systemet som baserar sej på exploatering och förtryck, för att kunna bygga ett annat samhälle, det kommunistiska samhället.

Att försöka få rötter i arbetarklassen och bland förtryckta är helt avgörande. Detta måste diskuteras och tillämpas systematiskt. Den existerande relevansen för *generalstrejk med mål att ta makten som vår huvudsakliga ”strategiska hypotes för större delen av världen* liksom vår syn på arbetarklassens centrala roll måste därför ha omedelbara konsekvenser för vår praktik, i sektionerna och internationellt.

Vad betyder det? Det betyder att vi aktivt måste försöka bygga en bas inom kapitalismens nyckelsektorer. Varje sektion måste göra en sådan ansträngning. Men Internationalen måste hjälpa sektionerna och delta i detta arbete. Genom teoretiska bidrag, men också genom att centralisera informationen. Det betyder också att vi systematiskt utvecklar ett oberoende politisk förhållningssätt till vår klass.

Varje revolutionär måste tänka på hur vi kan slå tillbaka mot både åtstrammingspolitiken och det kapitalistiskt-patriarkala systemet. Enda sättet att försvara våra sociala landvinningar och vinna nya är fortfarande mobiliseringen av arbetarklassen och ungdomen. Varje landvinning har vunnits som ett resultat av mobiliseringar. Tjugonde århundradets historia visar på detta. Arbetares och kvinnors rättigheter har inte vunnits i valbåsen utan genom strejker och demonstrationer. Utifrån detta är vår huvuduppgift att återuppbygga klassmedvetenhet. Det mest effektiva sättet att uppnå detta är fortfarande genom arbetarkamp mot bourgeoisien. Möten, demonstrationer, ockupationer, folkförsamlingar, strejker—detta är fortfarande de bästa sätten att höja de förtrycktas medvetenhet.

Det betyder inte att vi ignorerar parlamentariska val. Men de är underordnade mobiliseringar.

I vår strategi är val inte något mål utan enbart ett sätt att stärka klassmobiliseringen för att öka klassmedvetenheten.

Arbetarna och ungdomen måste ta kamp mot varje form av förtryck och länka den till kampen för klassens befrielse.

För att göra detta, är det nödvändigt att arbetarklassens massorganisationer inkluderar i sina plattformar saker som lika lön för lika arbete, respekt för HBTQ-rättigheter, och församhälliligandet av hemarbete.

Den strategiska hypotes vi för fram för att besegra kapital och patriarkat är en ständig mobilisering som gör arbetarklassen medveten om nödvändigheten att ta makten för att kunna genomföra en verklig social förändring.

Strejker är inga fetischer utan en viktig väg för att öka arbetarnas tro på sin egen potentiella makt. Strejker är ”skolor i klasskamp” eftersom de innebär tillfällen då klassen kan genomföra självorganisering.

Det är genom konflikt som arbetarna skapar automatiska svar och metoder att motstå bourgeoisens politik. Revolutionärer får inte ignorera dagens kamper även om verkar små. Tvärtom måste vi delta i dom. Därför måste vi komma över vår otillräcklighet genom att skaffa oss en stark närvaro i arbetarklassen och ta del i dess strider.

En revolutionär international som inte prioriterar ungdomen är dömd att försvinna. Ungdomen spelar fortfarande rollen som taktiskt avantgarde. Teorin som utvecklades av Ernest mandel är fortfarande giltig idag.

Om vi kollar processerna i de arabiska revolutionerna eller mobiliseringarna i Latinamerika, i Mexiko och Chile eller i Frankrike i mobiliseringarna mot CPE, troligen snart i USA i anti-Trump-mobiliseringarna så ser vi detta. Dess roll i striderna är alltid framstående. Att rekrytera ungdomar är helt enkelt ett vitalt intresse för varje revolutionär organisation.

Konsekvent understryker vi åter vår rörelses teoretiska och praktiska ståndpunkter.

Vi står för ungdomens autonomi. En autonomi underordnad proletariatet och dess historiska intressen men organisationsformer som är oberoende av arbetarrörelsens organisationer och de partier vi byggt. Så vi ser det som ett mål att, när det är möjligt, bygga revolutionära ungdomsorganisationer. Ungdomssektionerna inom våra partier är ett medel att nå detta mål.

Vi måste också ha en orientering gentemot studenterna. Det är en del av ungdomen som aktivt deltar i revolutionära processer. Så de internationella ungdomslägren spelar en fundamental roll i denna politik. Men dessa ska inte vara en arena där uttryck för oenighet med fjärde internationalens ledning är utesluten.

Förbudet för NPA:s ungdomssektion att delta i det senaste lägret visar på en bekymmersam teoretisk och praktisk/politisk svaghet. Likaså var det problematiskt att fyra IZAR-kamrater förvägrades att komma in på lägret för att ha en work shop. Några av dem hade byggt FI i 15 år. De fick hålla sin workshop på en parkeringsplats med mer än 70 unga kamrater som ville förstå, debattera och dela med sej.

Dessa episoder är typiska för en paralyserande och räddhågsen sektarism. Det är en form av felskolning, eftersom unga kamrater kan komma att vänja sej vid sådana exkluderande handlingar, motiverade av ideologisk renhetsiver och kamp mot ”fraktionsmakeri”.

Det finns ingen kinesisk mur mellan vårt samhällsprojekt, kommunismen, och det parti vi försöker bygga. Det måste finnas en samstämmighet mellan de båda.

Vårt parti kan inte vara en kommunistisk ö eftersom det lever och verkar i ett socialt sammanhang bestämt av patriarkat och kapitalism. Men vi måste komma så när målet som vi kan. Detta gäller naturligtvis relationerna mellan medlemmarna som måste följa våra demokratiska principer och inte gå emot vårt program som innebär kamp mot allt förtryck. Men utöver det, så är det en frivillig förening av män och kvinnor som kämpar för kommunismen.

Vi vänder oss mot varje ”separering” skapad av Kapitalet, mellan intellektuellt arbete och manuellt arbete, mellan män och kvinnor, mellan medborgare och främlingar, mellan privat och offentlig sfär.

Vi motsätter oss varje form av Tabu inom organisationen, vi bygger en programmatisk och praktisk/militant enhet av alla kamrater. Genom debatter som verifieras i praktiken.

B) Att lägga fram ett övergångsprogram för 21:a århundradet.

FI borde lägga fram en samling nyckeluppgifter, med inriktning på övergång.

Som startar med dagliga frågor och krav, som länkas till frågan om makten och strävan efter ett nytt samhälle. Slutligen samlas de pågående striderna för att utmana grunderna för det kapitalistiska systemet.

Focus i detta program är övertagandet av ekonomins nyckelsektorer. Bankkrisen och räddningspaketet gav oss ett nytt tillfälle att förklara och popularisera nödvändigheten av banknationalisering. Företagskonkurser, massavskedanden, de strider de ger upphov till ger oss också tillfällen att resa kampen för arbetarkontroll och förklara behovet att kontrollera de avgörande produktionsmedlen. Liksom distribution och finansverksamhet. En inriktning på övergång förkroppsligas i kravet: ”inga avskedanden-arbetarkontroll över anställningar”.

Fossila bränslen och mineraler är inte oändliga resurser. Den maximala utvinningen peakar snart. Kapitalismens logik leder alltid till strävan att öka konsumtionen, till ökad användning av mer råmaterial och energi. Kapitalismens mål är alltid att producera mer och maximera profiten. Kapitalismen kan aldrig bli ”grön”.

Kapitalismen förstör miljön och arterna. Den förstör vår planet. Men, åter igen, Det kan inte finnas en konsekvent ekologisk kamp utan en konsekvent antikapitalistisk kamp, och utan förståelse att subjektet som kan få slut på kapitalismen, och miljökatastrofen är arbetarklassen. Om vi delar denna analys bör vi dra konsekvenser av den. Konsekvenser i termer av vår sociala bas, vår intervensering och orientering. Sannerligen är arbetarklassen, allierad med andra sektorer, den kraft som inför den ekologiska katastrofen, är kapabel att framtvunga en antikapitalistisk ekologisk övergång.

En sådan övergång kommer att fokusera på att ersätta fossil och nukleär energi med gröna hållbara alternativ. Och på nödvändigheten av en världsomfattande planekonomi.

Den kapitalistiska världen är fortfarande strukturerad och organiseras av imperialismen vars intressen inte känner några band till att tjäna folk någonstans.

Det betyder inte att kapitalet sporadiskt kan välja att stöda en specifik kamp utifrån sina egna målsättningar och med sina metoder.

Anti-imperialism borde vara ett centralt tema i vår propaganda och i vår aktivitet. Vi är emot alla imperialistiska interventioner och för tillbakadragande av alla imperialistiska trupper.

Vi är solidariska med t.ex. det kurdiska folket, vi pekar på det centrala ansvar imperialismen har för utvecklingen av reaktionära rörelser som ISIS, och för de hemskheter som regionens folk fått uppleva. Vi pekar också på att de reaktionära riktningarna också har sin egen logik och egna målsättningar. Vi deltar i demonstrationer till försvar för det kurdiska folket, samtidigt som vi utan tvekan avvisar varje form av imperialistisk intervensering. Detta är orsaken till att vi inte stöder krav på att våra regeringar ska förse kurderna med vapen. Vi fostrar inga illusioner om att bourgeoisien kan försvara regionens folk.

Ansikte mot ansikte med vår egen imperialism, är det inte vår uppgift att skapa illusioner på temat ”Vapen-ja, bomber-nej!” Det var exakt vad som hände när den danska Enhetslistans parlamentsledamöter röstade för en krigsbudget med motiveringen att det skulle möjliggöra vapensändningar. De stod snabbt inför steg två, det enda viktiga för den danska regeringen med flera, nämligen sändningen av danska F-16-plan, som idag bombar i Irak i allians med Frankrike och USA.

Arbetarklasser som reser sej kommer att få konfrontera både ”den egna” nationalstaten och internationella imperialistiska institutioner som Den Europeiska Unionen. ”Huvudfienden finns på hemmaplan” betyder att vi kämpar mot den internationella imperialistiska koalition i vilken ”vår egen” bourgeoisie deltar

Samtidigt som vi mot varje nationalistiskt kapitalistiskt alternativ, så vet vi att antikapitalistisk revolutionär politik är oförenlig med medlemskap i EU.

Vi vet att kampen mot imperialism, rasism, åtstramning och kapitalistisk dominans inte är en kamp som förs begränsat till ett land. Men den kan inte heller föras utan ett brott med EU:s kapitalistiska politik, med ECB, med det europeiska finanskapitalet, med den xenofobiska anti-immigrant politiken i "Fort-EU". Att attackera den nationella bourgeoisins makt betyder att bryta med EU:s alla institutioner. Mot Troikans Europa försvarar vi internationell solidaritet, vi arbetar för en fri socialistisk allians mellan Europas arbetare och folk.

Oskiljbart från tillämpningen av åtstramningspolitiken är den samtidiga uppkomsten av imperialistiska krig och interventioner. Krig ledda av USA-imperialismen, världens enda supermakt, och dess historiska europeiska samarbetspartners.

Vi har nästan dagligen blivit vittnen till massiva bombningar, massmord, krig med privata legoarméer, drönarattacker, sanktioner och embargo och nästan hemliga krig som återkolonisering och plundringen av Afrika genom US-Africa-Command.

Också den franska imperialismen, liksom andra f.d. europeiska kolonialmakter. Intervenera i ökad utsträckning i Afrika och annorstädes för att bibehålla och utvidga sina intressesfärer.

Detta handlar inte om "humanitära krig" utförda av den imperialistiska besten. Sådana har aldrig funnits. Själva termen är motbjudande för revolutionärer vars ledstjärna är opposition mot alla imperialistiska interventioner och krig.

Ovillkorligt stöd till förtryckta nationer och folks rätt till självbestämmande är en fundamental del av de revolutionära socialistiska principerna. FI måste ovillkorligen avvisa varje uppmaning till imperialismen att hjälpa till i besegrandet av lokala tyranner och diktatorer. Sådant "hjälp" kommer ovillkorligen att kombineras med delar som inte har något med "väl villighet" eller "demokratiskt" stöd.

De förtryckas befrielse kan enbart nås genom dess egna massorganisationer, och bygget av, oavsett svåra omständigheter, av revolutionära socialistiska partier av leninistisk typ.

Tillbakavisandet av imperialistisk intervention i alla dess former är förutsättningen för framgångsrik nationell befrielse och för alla andra landvinningar. Det är som befriade från det imperialistiska oket som förtryckta nationer får möjlighet att bestämma sin egen framtid och framgångsrikt utmana sin egen bourgeoisie.

Inför imperialismens oavbrutna erövringskrig, måste FI:s centrala krav vara "Ta hem trupperna nu!" och "försvara de förtryckta nationernas rätt till självbestämmande!"

Vi försvarar folken rätt till självbestämmande. Men vi underkastar oss inte varje nationell bourgeoisies ledarskap, inte heller inom förtryckta nationer.

Inom förtryckta nationer stöder vi en demokratisk kamp för självbestämmande och en kamp för ett klasslöst samhälle.

Strategiskt betyder det att kamp för nationell befrielse kan bli positiv för arbetarklassens sociala befrielse endast när arbetarklassen själv leder den.

Därför kämpar vi för arbetarklassens oberoende från bourgeoisin inom förtryckta länder. Till exempel; Kampen för självbestämmande för nationerna förtryckta av den spanska staten skulle vara nyttig om den länkades till kampen mot kapitalismen och fördes under vår klass' ledning.

Detta program är inte en valplattform, ett regeringsprogram. Det kan realiseras enbart genom arbetarklassens och de förtrycktas gemensamma mobilisering, som för en arbetarregering till makten och förstör den borgerliga staten genom att lita till självorganisering.

C) Bygga en Revolutionär International.

Vi framhårdar. Vi måste sätta som mål att bygga en militant international, en organisation kapabel att leda internationellt koordinerade kampanjer.

Även med begränsade styrkor kan en organisation med bas i flera länder, om den agerar koordinerat förstärka effektiviteten i sina politiska interventioner.

Vår International måste förnya sin diskussion om ett revolutionärt kommunistiskt program som tar fasta på det verkliga läget under 21:a århundradets kapitalism istället för att hålla teoretiska diskussioner med ingen knytning till verklig politisk praktik.

Vi kan inte ensamma förkroppsliga den revolutionära kommunistiska internationalen. Vi måste försöka att förena revolutionärer från olika traditioner, baserat på enighet när det gäller nuvarande situationen och uppgifterna.

Det är genom gemensam praktik som politiska diskussioner kan leda till principiell enighet. Omgruppering av revolutionärer internationellt borde vara ett av målen som vi diskuterar inom FI. Att bygga en revolutionär international kapabel att ha ett effektivt inflytande kommer inte att funka genom rekrytering bara till vår egen organisation.

FI borde bjuda in andra revolutionära grupper (internationellt såväl som enbart nationellt organiserade) för att starta diskussion om behovet av ett gemensamt svar på kapitalismens kris, gemensamma kampanjer, och samtal om vilken typ av organisation som kan och borde byggas.

Vi vet att diskussioner med militanter från andra politiska traditioner inte kommer att leda till enhet i det korta perspektivet. Vi inser att ledarna i de olika trotskistiska "internationalerna" är övertygade om att de har rätt i sina programmatiska, strategiska och taktiska ställningstaganden. Det är dessutom regel att varje grupp är övertygad om nödvändigheten att bygga en "international" runt sin egen grupp exklusivt. Trots det, vi måste inse att vi inte kommer att bygga en international för revolution och kommunism enbart genom primitiv ackumulation runt våra egna kärnor. Det finns alltid något att lära från olika trotskistiska revolutionära traditioner, och även från krafter utanför den sfären. Det finns olika erfarenheter och värdefulla aktivister inom många riktningar och organisationer. Det är genom teoretiska och programmatiska debatter, i kreativ kombination med interveneringar i klasskampen, som nationella och internationella brytningar och omgrupperingar kommer att ske.

Temporära slutsatser.

Denna text är ett första förenat försök att presentera ett debattinlägg inför nästa FI-världskongress. Vi försvarar nödvändighet av en international som grabbar tag i möjligheterna i den nuvarande situationen och som bygger en international för revolution och kommunism. Baserat på de politiska nyckelfrågorna i detta bidrag vill vi åstadkomma en bred debatt och riktar oss till revolutionära riktningar både inom och utom FI. Vi kommer att tala för våra idéer på Internationella Kommitténs möte och vidare insistera på att den nästa Världskongressen rimligen inte kan skjutas upp längre och verkligen måste hållas 2018!

Utifrån den ståndpunkten vill vi initiera en debatt med varje Fi-kamrat och sektion som vill kommunicera med oss. Vi har målsättningen att det ska bli en debatt där skillnader hanteras respektfullt och leda till att vår international får ökad styrka i denna situation av global kapitalistisk kris.

Med det målet kommer vi att organisera en internationell konferens som ett ytterligare steg, och försöka främja en politisk omgruppering inom FI för att kunna skapa ett alternativ till den nuvarande FI-majoriteten

Övergripande mål är att bygga en politisk riktning, så bred som möjligt, för att försvara vår syn och understryka nödvändigheten av att bygga en international för revolution och kommunism.

Underställt Fjärde internationalen av:

Xavier Guessou, Comité Politique National NPA
 Armelle Pertus, Comité Exécutif NPA
 Gaël Quirante, Comité Exécutif NPA
 Juliette Stein, Comité Politique National NPA
 Mariajo Teruel, dirección política estatal (IZAR-Malaga)
 Javier Castillo, dirección política estatal (IZAR-Madrid)
 Tomás Martínez, dirección política estatal (IZAR-Almería)
 Rubén Quirante, dirección política estatal (IZAR-Granada)
 Jeff Mackler, National Secretary Socialist Action
 Michael Schreiber, editor, Socialist Action newspaper
 Christine Marie, Political Committee, Socialist Action
 Barry Weisleder, federal secretary, Socialist Action/Ligue pour l'Action Socialiste
 Elizabeth Byce, federal treasurer, SA/LAS
 Julius Arscott, central committee member, SA/LAS
 Giuseppe Caretta, Collettivo Guevara^[SEP]
 Angelo Cardone, Collettivo Guevara
 Kleantith Antoniou, Political Bureau OKDE-Spartakos
 Taxiarchis Efstathiou, Central Committee OKDE-Spartakos, National Coordination Body
 ANTARSYA, General Council of ADEDY (public sector workers' national confederation)
 Fani Oikonomidou, Political Bureau OKDE-Spartakos
 Manos Skoufoglou, Central Committee OKDE-Spartakos, Central Coordination Committee
 ANTARSYA
 Kostas Skordoulis, Control Commission OKDE-Spartakos

Förutom ovanstående har även ett antal andra FI-kamrater (från bl a Spanien och Italien), uttalat stöd för de uppfattningar som uttrycks i tendensdokumentet.

Översättning: P Widén

Lästips: Fyra NPA-medlemmar polemiserar mot ovanstående dokument i [Some points of debate with the platform "Let's seize the opportunities..."](#)

Den kapitalistiska förstörelsen av miljön och det ekosocialistiska alternativet

[Introduktion

Den klimat- och miljöresolution som läggs fram till Fjärde Internationalens ekologikommission inför världskongressen är lång. Vi har valt att bara översätta det kapitel som innehåller ett utkast till ekosocialistiskt handlingsprogram med grundläggande principer och konkreta åtgärder. Texten finns i sin helhet på engelska på *International Viewpoints* hemsida:

<http://internationalviewpoint.org/spip.php?article5079>

Där finns även en kortare alternativ text av en brittisk kamrat:

<http://internationalviewpoint.org/spip.php?article5293>]

Kapitel 2, ett ekosocialistiskt programförslag:

En djup klyfta mellan det akuta ekosocialistiska alternativet å ena sidan och styrkeförhållandena och medvetandet å den andra.

2.1 Ett helt annat förhållande mellan mänskligheten och miljön är akut nödvändigt. Detta nya förhållande, baserat på omsorg om både människor och miljö, kan inte bara vara resultatet av

individuella förändringar av beteendet. Istället krävs en strukturell förändring i förhållandet mellan människor: en total och global utradering av kapitalism som sätt att organisera produktion och socialt liv. Denna totala utradering är ett nödvändigt villkor för en förnuftig, ekonomisk och varsam skötsel av relationen mellan mänskligheten och resten av naturen. Vetenskap och teknologi kan möjliggöra en sådan skötsel men bara på villkor att deras utveckling inte är underordnad den kapitalistiska profitens diktat.

2.2 Grön kapitalism och Parisavtalet gör oss inte fria från miljöförstörelsen i allmänhet eller klimatförnekelsens faror i synnerhet. Alternativet kan bara komma från en världsomfattande politik som tillgodoser verkliga mänskliga behov. Dessa bestäms inte av marknaden utan genom demokratiska diskussioner som tillåter människor att ta sitt öde i sina egna händer, befriade från marknadens alienation. Det kommer att bryta den opersonliga produktivistiska logik som är typisk för kapitalismen.

2.3 Alternativets nyckelkrav är:

- 1.) socialisering av energisektorn: detta är enda sättet att bryta sig loss från en ekonomi baserad på fossil energi, att avveckla kärnkraften, radikalt reducera produktionen och konsumtionen av energi och förverkliga övergången till ett förnybart, decentraliserat och effektivt energisystem så snabbt som möjligt, i enlighet med ekologiska och sociala imperativ;
- 2.) socialisering av kreditsektorn: detta är av största vikt, på grund av sammanflätningen av energi- och finanssektorerna i stora, långsiktiga investeringar, och beroende av behovet att erhålla nödvändiga finansiella resurser för övergångens investeringar;
- 3.) avskaffande av privat ägande av naturresurser (land, vatten, skogar, vind, solkraft, jordvärme, marina resurser) och av intellektuell kunskap;
- 4.) förstörelse av alla vapenarsenaler; nedläggning av tillverkningen av onödiga vapen och så vidare eller skadliga produkter (petrokemiska substanser, kärnenergi); produktion av bruksvärden i enlighet med demokratiska beslut i stället för med bytesvärde som enda måttstock;
- 5.) en gemensam och demokratisk förvaltning av resurser som tjänar verkliga mänskliga behov, med respekt för ekosystemens funktionsduglighet och förmåga till förnyelse;
- 6.) avskaffande av alla former av ojämlikhet och diskriminering baserade på kön, ras, etnicitet, religion eller sexuell preferens; frigörelse för alla förtryckta, i synnerhet kvinnors och icke-vitas emancipation;
- 7.) avskaffande av påtvingade arbetstimmar för produktionen av varor som en alienerande verksamhet som förstör fritid och motverkar icke-förtingligade mänskliga aktiviteter;
- 8.) en långsiktig socioekonomisk politik som syftar till att återställa balansen mellan urbana och rurala befolkningar och upphäva motsättningen mellan stad och land

2.4 Det finns en klyfta mellan detta objektivt nödvändiga alternativ och de sociala styrkeförhållandena och den nuvarande nivån av medvetenhet. Denna klyfta kan bara slutas genom att de förtryckta och utsugna tar konkreta strider till försvar för sina livsvillkor och miljön. Genom att vinna omedelbara krav kommer bredare grupper att radikaliseras och deras strider kommer att flätas samman. De kommer att formulera övergångskrav som inte är förenliga med den kapitalistiska logiken.

Inom denna strategiska ram är några av nyckelkraven:

1. Avinvestera i den fossila bränselsektorn. Stoppa subventioner för utveckling av projekt som baseras på fossila bränslen. Mot de offentlig/privata samarbeten som idag dominerar energisektorn världen över.

2. Mobilisera mot alla utvinningsprojekt [*projekt som bygger på utvinning av jordens mineraler ö.a.*] – särskilt ny oljeexploatering som skiffergas, fracking och stora värdelösa investeringar i fossilindustrins tjänst (flygplatser, motorvägar osv)
3. Stoppa kärnkraften, slut på exploateringen av kol, tjärsand och brunkol.
4. Stöd till folkliga utbildningsprogram kring ekologisk hållbarhet.
5. Vägra all kapitalistiskt övertagande av marken, haven och dess resurser.
6. Försvara kvinnors rättigheter. Bekämpa alla försök att kriminalisera kvinnors rätt att besluta över sitt barnafödande. Fri abort och fria preventivmedel betalat genom samhällets hälso- och välfärdssystem. Avprivatisera och gör vården av unga, gamla och sjuka till allas angelägenhet, inte bara kvinnornas. Detta är gemensamma ansvarigheter.
7. Erkänn ursprungsfolkens rätt till självbestämmande. Erkänn deras kunskaper och hållbara skötsel av ekosystemen.
8. Ge flyktingstatus till offren för klimat- och miljökatastrofer. Full respekt för flyktingars demokratiska rättigheter, inklusive rätten att röra och bosätta sig fritt.
9. Tillförsäkra alla ett bra socialt skyddsnät med garantier för alla individer, inklusive tillräckliga pensioner
10. Avskaffa multilaterala och bilaterala frihandelsavtal. Avlägsna ekologiska teknologier från GATT-avtalet.
11. Uppfyll förpliktelserna mot den Gröna Klimatfonden (100 miljarder dollar/år) i form av bidrag, inte lån. Offentlig skötsel av Gröna Klimatfonden, inte genom Världsbanken utan genom representanter för länderna i Syd, under kontroll av samhällen och sociala rörelser.
12. Beskatta internationella flyg och sjötransporter, inkomsten av denna skatt ska gå direkt till länderna i Syd som en ersättning för den ekologiska skulden.
13. Erkänn den ekologiska skulden till länderna i Syd. Avskaffa de offentliga skulderna (utan kompensation annat än för små fordringsägare) som används av imperialismen för att tvinga igenom en orättvis och ohållbar utvecklingsmodell.
14. Beskatta finansiella transaktioner och bygg upp ett skattesystem för omfördelning så att kapitalägarna och deras arvtagare betalar för omställningen.
15. Avskaffa patentsystemet och i synnerhet alla patent på liv och teknologier som rör energi-omställning och lagring. Slut på stöld av ursprungsfolkens nedärvda kunskaper, i synnerhet från läkemedelsindustrin.
16. Återuppbygg den offentliga forskningen, slut på de system som tillhandahåller forskning åt industrin.
17. Stöd åt matsuveränitet och skydda den biologiska mångfalden genom jordbruksreformer.
18. Bygg upp ekologiskt, lokalt jordbruk utan GMO och växtgifter och erkänn det som en social nytthet.
19. Avskaffa djurindustrin. Minska kraftigt produktion/konsumtion av kött. Respektera djurens välbefinnande.
20. Förbjud reklam och inför återanvändning, återvinning och minskad förbrukning. Gör slut på den slösaktiga, energikrävande konsumismen som tvingas fram av kapitalet.
21. Inför fri tillgång på energi och vatten för grundläggande nyttheter och starkt progressiva avgifter på förbrukning ovanför den tröskeln för att bekämpa slöseri och samtidigt garantera

grundläggande tillgång. Utveckla en strategi för att utvidga fri fördelning av grundläggande förnödenheter (basmatvaror) och tjänster (kollektivtrafik, utbildning, hälsovård osv).

22. Garantera rätten för anställda vars företag behöver stängas på grund av omställningen att föreslå alternativ produktion som behövs för att bygga upp en hållbar infrastruktur. Om de planerna visar sig vara orealistiska bibehåller de anställda sociala rättigheter till omskolning, nytt arbete eller pensionering.
23. Utveckla allmänna företag inriktade på att skapa jobb genom ekologisk omställning utan vinstintressen under de anställdas och medborgarnas kontroll (särskilt inom områden som elproduktion, vattenhantering, byggnation/isolering/renovering av byggnader, människors rörlighet genom att lämna bilsamhället, återvinning av avfall och återskapa skadade ekosystem)
24. *(Punkten saknas ö.a.)*
25. Minska arbetstiden utan lönesänkning med lägre arbetstempo. Inför proportionell anställning (särskilt av ungdomar, kvinnor och minoriteter), tillsammans med utveckling av den offentliga sektorn är detta det bästa sättet att förlika sig med minskningen av produktionen av varor, av energikonsumtionen – full sysselsättning och demokratisk omställning. *[Något märklig mening: "together with the development of the public sector, this is the best way to reconcile the reduction of the production of goods, of energy consumption, full employment and democratic transition" ö.a]*
26. Reformera stadsområden med inriktning på att bryta med markspekulationen och göra städerna mindre "artificiella" (genom att uppmuntra grannskapsodling och stadsjordbruk, återställa biotoper inbäddade i städerna.) och befria städerna från bilen till förmån för kollektivtrafik och att utveckla områden enbart för gång- och cykeltrafik.
27. Detta program är inte uttömmande, det kommer att berikas av de konkreta striderna. I ett ekosocialistiskt perspektiv måste detta berikande vägledas av nyckelfrågorna när det gäller rättvis omställning: ekologisk och social rättvisa, gemensamma men olika skyldigheter, kamp mot ojämlikhet och för förbättrade levnadsvillkor, ett slut för den gröna kolonialismen och miljömässig rasism, prioritera kollektiva lösningar, internationalism, försiktighetsprincipen. Framför allt de utplundrade och förtryckta måste utveckla sin handlingskraft genom demokrati, decentralisering, och gemensamt tillägna sig eller återta allmänningarna. Vad som är allmänt bestäms av den sociala, demokratiska process som skapar dem, det är inte givet av naturen att vissa saker är "allmänna" medan andra skulle vara dömda till privat tillägnelse.
28. Kraven ovan utgör därför inte någon fixt och färdig lösning, de pekar ut den allmänna vägen framåt för ett antikapitalistiskt, internationalistiskt, ekosocialistiskt och ekofeministiskt perspektiv som kommer att förändra aktiviteten på alla områden (produktion, reproduktion, distribution, konsumtion) och som kommer att åtföljas av en grundläggande förändring när det gäller kulturella värderingar. De är tillämpbara var för sig men ett slut på krisen är bara möjligt genom samordnad och planerad tillämpning. Dessas åtgärder utgör en sammanhållen enhet, oförenlig med det kapitalistiska systemets normala funktionssätt. Det finns inget annat sätt att ta itu med situationens allvar.